

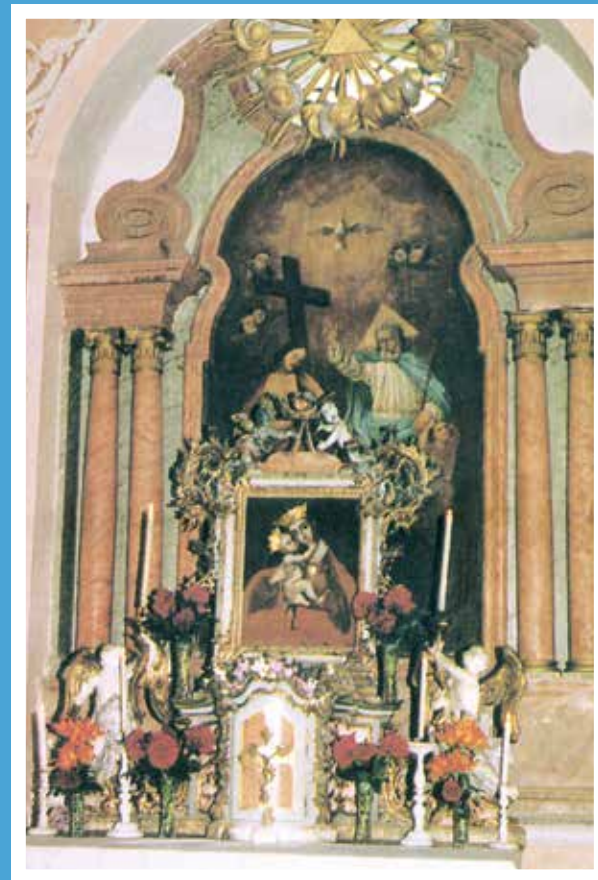

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2017. szept.–okt.
XXII/5. szám

Ára: 290,- Ft

Csicsó – kegykép

Lábunk együtt járjon

Lábunk együtt járjon.
Kezünk együtt gyűjtsön.
Szívünk együtt dobbanjon.
Bensők együtt érezzen.
Elmének gondolata egy legyen.
Fülünk együtt figyeljen a csöndességre.
Szemünk egymásba nézzen és
tekintetünk összeforrjon.
Ajkunk együtt könyörögjön
az Örök Atyához irgaloméért.
(Szeretláng lelki napló)

Ezt az imádságot Kindelmanné Erzsébet asszonynak Jézus Krisztus tanította, elmagyarázva azt, hogy ez az Ő örök óhaja. Kezdetektől fogva arra vágyik, hogy minden teremtménye – szabad akaratát is használva – minél inkább vele együttműködjön, egyre kevésbé foglalkozva az evilág fejedelmének csábításaival. Imádkozzuk gyakran.

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczi István és Török József **Teológiailag lektorálta:** Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

Részlet a Szeretláng Naplóból (16).....	1
Az engesztelés lelkisége	5
Szabadító ima.....	10
Kereszténység a Boko Haram árnyékában	13
Jézus azt mondta: a Boko Haramnak vége.....	16
A reverenda jel, mely a lelkiismeretünk legmélyéhez szól	18
Építsünk Krisztusra	25
Jövőkép: szentségi élet.....	31
Egy ördögűző pap munkájáról	33
A kézbe áldoztatásról	41
Luther sátáni tévtana	43
A szent kereszt felmagasztalásának ünnepe	45
Mária-kegyhelyek	
Csicsó	46
Mária kicsinyei	
Ajándékom az Egyház számára	48
Rózsafüzér	
Nyíljatok meg a mély imára!	51

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Lourdes keresztút

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Részlet a Szereteláng Naplóból (16)

1962. december 16.

A máriaremetei kegytemplomba mentem ahhoz az atyához, kinek egy héttel ezelőtt átadtam a Szent Szűz közléseit. Ő már néhány szó után rám ismert. Kérdéseket intézett hozzám. Először is azt kérdezte, özvegy vagyok-e, hány gyermekem van, kikkel lakom együtt? És vétek-e a szeretet ellen máskor is? Mert az átadott sorok között azt is leírtam, hogy egy napon a Szűzanya oly sokat beszélt velem, (s) lelkem ezáltal annyira elvonta a világtól, (hogy) én egészen kikapcsolódva éltem órákon át, és csak este későn jutott eszembe, hogy gyermekeimnek kenyeret és tojást kellett hoznom. Ezért kérdezte, hogy ez előfordul-e gyakran, mert a szeretetszolgálat elmulasztása, az bizony nagy hiba lenne. Mondtam neki, ez még csak most fordult elő először hibámon kívül, mert nem volt szándékos.

Közben megemlítettem neki, hogy voltam a püspök atyánál, átadtam a Szent Szűz közléseit. Elmondtam néhány szóval, mit mondott a püspök atya. Ő erre azt válaszolta, hogy ő is ezt mondta volna, amit a püspök atya mondott. Majd rátért a Szent Szűz közléseire. Azt mondta, elolvasta kétszer, de *nem érti*. Én ezen nagyon elcsodálkoztam, és szerettem volna a Szent Szűz Szeretelángjáról ékes szavakat mondani. De hiába erőlködtem, nem jött elmémbe gondolat, sem ajkamra szó. Elgondolkodtam, hogy lehet ezt nem érteni? Ő közben még azt mondta, hogy az első péntek és első szombat is az engesztelés napjai. Én úgy vettem észre, fölöslegesnek tartja ezeket a közbeékelt kegyelmi napokat. A gyónás befejezése után, amikor elhagytam a gyóntatóhelyiséget, a gondolat, hogy nem érti, még jobban fáj. A Szent Szűzhöz fohászkoztam: „Édesanyám, akihez küldtél, nem érti Szeretelángodat.” Kértem a Szentlelket, világosítsa meg és járja át őt is a Szent Szűz Szeretelángjának kegyelmi hatása úgy, mint engem. Elmélkedésem közben rettenetes lelki kínok kezdtek gyötörni.

Közben eltávoztam a templomból. Az úton még jobban fókuszódott a fájdalom. Lelkemben ismét a gonosz támasztott sötét kételyeket: „Látod, nem csodálom, hogy nem érti zavaros gondolataidat. Pedig ő egy igen okos pap, mégsem tud eligazodni zagyva kitalálásaidon. És te még elképzeled magadnak, hogy neked ezért szenvedned kell. Tudod, ilyen csak egy zavart eszű hisz el. Miért kísérletezel?”

Minden erőmmel rendezni igyekeztem gondolataimat. A szenvedések oly borzalmas kínokat okoztak, hogy útközben szerettem volna a szembejövőikkel tudatni, milyen borzalmasan szenvedek.

Közben a gondolataim is elhomályosodtak. Újra eszembe jutott, hogy miért nem tudtam a Szent Szűz Szeretlángjáról beszélni. Most magam is arra a gondolatra jutottam, hogy én sem értek mindent. Miközben hazaérkeztem, vidám dalokkal igyekeztem takarni lelkem nagy szenvedéseit, nehogy gyermekeim észrevegyék szenvedéseim miatti lehangoltságomat. Ó, borzalmas lelki kín! Ki tudna megszabadítani? Hisz **senki sem ért meg, hiába is mondanám el bárkinek is**. Estefelé szünni kezdett lelkemben a gyötrő kín. Az esti imámat az Úr oltára előtt végeztem: „Imádott Jézusom, én nem tudom, de Neked tudnod kell, mi van velem. El nem tudom mondani azt, ami elmémet zavarja. Te tudod. Szabadíts meg a gonosztól!” Ezt az Úr Jézus kérésére fel kellett olvasni gyóntatómnak.

1962. december 17.

A Szent Szűz szavai, mint megvilágító jóság, úgy hatottak lelkemben: „Kislányom, miért erőlködtél, miért akartál te ékes szavakkal szólni Szeretlángom mellett? Tartsd szem előtt rendeltetésedet, a szenvedést, és emlékezz Szent Fiam szavaira, melyeket mondott. A szenvedést és a te szünet nélküli áldozatodat hozd meg! Szüneteid nem hiábavalók, de az nem a te dolgod, hogy ki hogyan értse meg Szeretlángomat. Kis eszköz, ne csodálkozz azon, hogy nem tudtál szólni ékes szavakkal. **A cselekvő én vagyok, és szeretetem Lángját én gyújtom ki a szívek mélyén.** Szavaidat én állítottam el, és elmédet is én homályosítottam el. Nem akartam, hogy az önteltség befészkelje magát lelkedbe. Ez nagy hiba lett volna. Te kis eszköz, térj már észre, és légy egészen alázatos! Eszköz vagy kezünkben. Mi vigyázunk rád, és nem engedjük a bűnt közel hozzád. A kísértésekre pedig vigyázz, mert a gonosz igencsak felhasznál minden alkalmat, hogy alázatosságodat megingassa.”

1962. december 18.

Új lakásomba költöztem, mely semmi egyéb, mint egy kicsi szoba, mely 2 × 2 méter. Ez a kertünk végében épült. Ma este volt az első nap, hogy ott aludtam. Hiába voltam fáradt, szememre nem jött álom. Éjfél felé járt már az idő. Még mindig ébren voltam, s közben arra gondoltam, hogy ha most nem tudok elaludni, mire elérkezik a virrasztás ideje, nem fogok tudni felébredni. Ébrenlétemben a Szent Szűz Szeretlángjára gondoltam, mert a virrasztás egyik óráját a Szent Szűz Szeretlángja kigyúlásáért ajánlom fel. Egyszer csak ütést éreztem testemen. Az elsőt a második, majd a harmadik is követte. Utána még egy kisebb ütés következett. Borzalmas éjszakám volt. Félelem nemigen

volt bennem. Az ütések után fáradtság és fájdalom vett hatalmába, mely után elnyomott az álom. Két óra után felébredtem, de még egy órát sem tudtam virrasztani. Úgy éreztem magam, mint akit jól elverték. Az ördög ütlegelt. Tudtam, éreztem jelenlétét, csak azon csodálkoztam, hogy a negyedik ütés, amit rám mért, az nem fájt úgy, mint az előzőek. Úgy éreztem, mintha egy kéz visszatartotta volna. Alig háromnegyed órai virrasztás után ismét lefeküdtem. Az álom annyira elnyomott, hogy – ami nem szokott velem megtörténni – hét óra előtt ébredtem. A mi templomunkban, mivel a sekrestyés nővér beteg, a hat órai harangozást én vállaltam el. El lehet képzelni ijedtségemet. Mire a templomba értem, már a roraténak is vége volt. Szomorúan panaszkodtam a Szűzanyának, hogy **az ördög elvert**, és nem tudtam felkelni. Csodálatos az, amit most írok. A Szent Szűz így szólt:

„Mi is ott voltunk, Szent Fiam és én. Mi engedjük, hogy ütlegeljen, de én hamar lefogtam: elég.”

Én igen szégyelltem magam emiatt, hogy a gonosz elvert. Még napok múlva is szégyen ömlött el arcomon. A gonosz meg csak vigyorgott: „Ugye, ugye, ki akartalak józanítani bolondériádból. Elég legyen már a sok böjt és virrasztás, hagyj fel vele, semmi értelme ennek a sok hiábavalóságnak!”

A Szent Szűz az ördög szavaiba beleszólt, és megígérte, hogy nem fogja megengedni többet, hogy a gonosz ütlegeljen. De erre most szükség volt. A Szűzanya tovább beszélt hozzám:

„Kislányom! Hozd meg áldozataidat, és merülj el az alázatosság mélyreható megsemmisülésében! Kedves kis eszközöm vagy, és a nagy alázatosságra való törekvésed igen kedves nekem. Szeretlángom kegyelmi hatásának kiáradása az, mely által ily kitartó a törekvésed.”

A Szent Szűz szavai igen nagy erőt adtak nekem hosszú időn át.

Mivel M. atya beteg volt hosszú időn át, újra B. atyához mentem gyónni. Szavaiból azt vettem észre, nagyon meglepődött és örült is: „Miért nem jött?” – kérdezte. Ő már várt. Elmondtam neki: a közbeeső időben M. atyánál voltam. M. atya azonban visszautasított a legmesszebbmenőig, és nagyon megbánta azt is, hogy velem szoba állt. Elmondtam azt is B. atyának, hogy szigorúan megkért, mellőzzem az ügy további tárgyalását, mert ő nem hajlandó tovább foglalkozni ezzel kapcsolatban velem. Meggyóntatni ugyan meggyóntat, de őt tovább ne terheljem. Mivel rendkívüli lelkiállapotom (miatt), melyben élek, sehogy sem tudom ezen dolgok mellőzésével a szentgyónásomat elvégezni, ezért most arra hivatkoztam, (hogy) nem a magam akaratából, hanem csakis

a mellém rendelt nővér tanácsának engedelmeskedve jöttem ismét vissza az atyához.

Mikor B. atyának elkezdtem a szent ügyről beszélni, ő már sok mindenre nem emlékezett. Hivatkozott rossz memóriájára, és hogy gyengélkedik. Majd türelemre intett, és Szent Juliánra hivatkozott, aki negyven esztendeig tartotta lelke mélyén az Isten szent ügyét, míg napvilágra jutott. „Isten ügye lassan jut érvényre” – mondta ő. Majd a régebben kapott írásból, melyet én átadtam, és ő ezt alaposan átolvasta, megállapította, hogy az Úr Jézus engem nagyon szeret, és ezért az átlagon felüli szeretetért, mellyel elhalmoz, legyek nagyon hálás Neki. Majd hivatkozott arra, hogy tanítványait sem szerette mindegyiket egyforma mértékkel. És több megbeszélés után kijelentette, hogy ő nem érti a dolgokat. „Nem csodálom” – mondtam én neki. Azután elbeszéltem neki a Szent Szűz kegyhelyén történt szentgyónást, mikor is a Szent Szűztől vezetettve kellett egy egészen ismeretlen atyához mennem, és az ő utasítására át kellett adnom közléseit. Mondtam B. atyának, hogy az az atya is kétszer elolvasta, és ő is azt mondta, hogy nem érti a dolgokat. Én értem. Én ugyanis gyakran visszaimádkozom a Szent Szűz szavait, és kérem a Szentlelket, derítsen fényt azokra, akik már tudnak erről. Majd utána vita támadt köztünk, hogy alig tudtuk kivárni egymás szavának befejezését.

Az atya azt válaszolta, úgy veszi észre, hogy én nagyon is erőszakolom a dolgokat, és ezt ne tegyem, mert Isten dolga, hogy meglegyen. Mondtam neki, hogy jól veszi észre, de én nem tehetek róla, nekem igen erős indításom van, hogy a dolgokat sűrűssem. Ezt az erőszakos sürgetést M. atya is észrevette, és azt mondta, várjam meg, Isten akarata ugyanis kitisztul. Borzalmasan megviseli nekem is testemet és lelkemet ez a nagy erőszak. A magam erejéből nem tudnám ezt megtenni, mert ez olyan nagy megaláztatást jelent számomra. És ha csak rajtam múlna, számam sem nyitnám szóra. A hang, mely által szólok, a Szent Szűz sürgetése, mely lelkemben szinte már állandósult, és **nem tudok ellenállni a Szent Szűz állandó sürgetésének.**

Az atya erre azt mondta, az Úristen a nyugalom Istene. Legyek csak nyugodt, és szívemben őrizzem meg az Úr békéjét. Utána még nagyobb vita lett, nem tudtam elhallgatni. Éreztem, ez a beszéd nem az én természetes erőmből származik. Míg végül is az atya azt mondta, hogy ő átadja az ügyet egy másik főtisztelendő atyának átolvasás végett. Legyek hozzá bizalommal, mert az illető nagyon bensőséges lelkületű. És egy időpontot tűzött ki, hogy hol és mikor lesz a főtisztelendő atya, akit Gy.-nek hívnak.

(Szeretláng Lelki Napló 104-106. o.)

Az engesztelés lelkiisége

Bocsa József piarista atya

Ilyen címmel fog megjelenni hamarosan egy könyv. Ennek az egyik bevezető fejezetét közöljük.

„Arról ismertük meg (Isten) szeretetét, hogy életét adta értünk. Így kell nekünk is életünket adni a testvéreinkért” (1 Jn 3,16). „A szeretet nem abban áll, hogy mi szerettük Istent, hanem abban, hogy Ő szeretett minket, és Fiát engesztelésül küldte bűneinkért” (1 Jn 4,10). Ezek a szavak az engesztelés spiritualitásának a szilárd alapját képezik, amely nem más, mint Krisztus követségének a megvalósítása, egy tökéletes részvétel Jézus Atya iránti és emberek iránti szeretetében.

Szükséges hozzá a Jézussal való élő találkozás, a vele való állandó szeretetkapcsolat. Mivel az engesztelés lényegét tekintve egyértelműen a szeretet lelkiisége, ezért nélkülözhetetlen hozzá az élő találkozás Jézus Krisztus személyével (XVI. Benedek, Deus Caritas est 1. pont, 2. §) Szükséges hozzá, hogy megérintsen minket az Ő felmérhetetlen szeretete („úgy szeretett engem, hogy életét adta értem”). A szeretetnek ugyanaz a Lelke, amely Jézust arra ösztönözte, hogy önmagát engesztelő áldozatul adja minden emberért, jelen van tanítványai lelkében is, és ez a szeretet arra ösztönzi őket, hogy többé ne önmaguknak éljenek, hanem Krisztusnak. „Krisztus szeretete sürget minket... Ő mindenkiért meghalt, hogy akik élnek, ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt” (2 Kor 5,14-15). Ez a szeretet részesíti őket Jézus lelkek iránti szomjúságában is (Jn 19,28). Ott él bennük is a vágy, hogy megtegyenek mindent azért, hogy a többi ember is megtapasztalja a Jézussal való életközösség örömét. Mindehhez szorosan hozzá tartozik annak a tudata is, hogy „nálam nélkül semmit sem tehetek” (Vö. Jn 15,5; 21,3-14).

Az engesztelés lelkiiségében összefonódnak az irgalmasság testi-lelki cselekedetei. Fontos, hogy megéljük az irgalmasság cselekedeteinek a karitatív és szociális vonatkozásait, segítsünk a fizikai szükségét szenvedő embertársainkon. De a legnagyobb baj, ami az embert érheti, a legsúlyosabb szükség, amiben része lehet, nem a fizikai bajok és nélkülözés, hanem a lelki szükség, az Istennel való közösségtől való megfosztottság. Éppen ezért sokkal fontosabb ebbe az Istennel való közösségbe való elvezetés, visszavezetés, mint bármely fizikai szükségről való gondoskodás. Belső elhivatottság kérdése, hogy az irgalmasság testi-lelki cselekedetei közül ki hová teszi a hangsúlyt. Az engesz-

telő lelkület inkább az irgalmasság lelki cselekedeteire teszi, és a Jézussal, a Mennyei Atyával való egység megélésére. Ebbe akar bevonni másokat is.

Jézus engesztelése

Jézus egész élete engesztelő élet volt, amelyet jól összefoglalnak a főpapi imájában kimondott szavai, engesztelő odaszentelődése. Az Utolsó Vacsorán, főpapi imájában Jézus ezeket *a szavakat mondja: „Értük szentelem magam, hogy ők is szentek legyenek az igazságban”* (Jn 17,19). Ezek a szavak a keresztáldozatra vonatkoznak, amelyben Jézus önként odaadta életét az Atyának az emberek üdvösségére. János apostol más helyeken egyértelmű szavakkal kimondja, hogy *Jézus engesztelő áldozatul adta életét értünk* (Jn 3,16). Az Utolsó Vacsora termében Jézus az Atyának szenteli magát engesztelő áldozatul. Itt egy olyan imáról van szó, amit Jézus közvetlenül az Atyához intéz, és amelyben kifejezi arra vonatkozó akaratát, hogy engesztelő áldozatul adja magát azokért, akiket az Atya neki adott, végső soron mindenkiért (Vö, Jn 17,2). Jézus ezt az áldozatát elővételezte akkor, amikor az Eucharisziát alapította. De ezt az áldozatot élte állandóan, már előtte is, amelyet a kereszten véglegesen beteljesített. Az Ő egész élete engesztelő áldozat a mi bűneinkért.

A tanítványok engesztelése

Jézus tanítványai is felhívást kapnak arra, hogy éljék ezt az odaszentelt engesztelő életet, amit Jézus eléjük élt. *„A szeretet ebben mutatkozik meg: nem mi szerettük Istent, hanem ő szeretett minket, és elküldte Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. Szeretteim, ha Isten így szeretett minket, nekünk is szeretnünk kell egymást... Ha szeretjük egymást, Isten bennünk él, és szeretete tökéletes lesz bennünk”* (1 Jn 4,10-12). Ez a Jézussal, Istennel egyesült élet engesztelő élet, ahogyan ezt a 3. misekánon szó szerint is kifejezi: *„engesztelő áldozatunk hozzon az egész világnak békét és üdvösséget”*. A misekánon már nemcsak Jézus engesztelő áldozatáról beszél, hanem a keresztények vele való közös, együttes engesztelő áldozatáról.

Az engesztelés a keresztség, a bérmálás és az Eucharisztia szentségének a megélése

Az engesztelő szeretet lelkisége a keresztség és a bérmálás szentségén nyugszik, ahhoz tartozik, amely képessé teszi a hívőt arra, hogy részt vegyen Jézus Krisztus áldozatában, amely nem más, mint Jézus engesztelő áldozatának a szentségi megjelenítése és bemutatása. Ebben a lelkiségben élni tehát

azt jelenti, hogy a keresztség és a bérmálás kegyelmét minden következményével együtt kibontakoztatjuk, továbbá, hogy az Eucharisztia titkában részt veszünk, és azt éljük. A papszentelés és a szerzetesi fogadalom a keresztség és a bérmálás szentségére épül. Ehhez hasonló a Jézus Szentséges Szívének való odaszentelődés, vagy önmagunk felajánlása Szűz Mária Szeplőtelen Szívének, vagy a Szent Vérnek való odaszentelődés, vagy bármely más életfelajánlás. De nem pusztán az ünnepélyes aktus a fontos, hanem annak aprópénzre váltása, a felajánlás hétköznapiokban való megélése is.

Az engesztelés nem kíván rendkívüli életszentséget, csak az Úr szeretetparancsának a teljesítését.

A János apostoltól vett idézettel indítottuk az engesztelés lelkiségének ezt a rövid összefoglalást: *„Arról ismertük meg (Isten) szeretetét, hogy életét adta értünk. Így kell nekünk is életünket adni a testvéreinkért”* (1 Jn 3,16). És az imént idézett helyen (1 Jn 4,10-12) János apostol nem tesz mást, mint hogy elénk állítja Jézus szavait az evangéliumból: *„Ez az én parancsom: szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket. Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért”* (Jn 15,12-13).

Hősi fokban gyakorolták az engesztelő életet a szentek. A Szentírásban első helyen a Szűzanya, aki mindenben egy volt Szent Fiával, és minket is a vele való egységre akar elvezetni. Ilyen engesztelő lelkület volt Mária Magdolnában, aki könnyeivel öntözte, hajával törölte az Úr lábait, és aki megkente az ő testét drága kenetekkel. Jézusnak az értelmezése szerint ezt temetésének az elővételezésére tette. Ő végig ott volt a Szűzanyával, János apostollal és a többi szent asszonnyal a kereszt alatt erősítve Jézust szenvedésében együttérző szeretetével.

Ez az engesztelő lelkület figyelhető meg a keresztúton Veronika mozdulatában, aki kendőt nyújt a szenvedő Jézusnak, hogy enyhítse fájdalmát; vagy Cirenei Simon kereszthordozásában, aki először kényszeredetten segít, de később együttérzően viszi az Úr keresztjét. Ennek az engesztelő lelkületnek a kifejezője a gecemánikerti angyal XI. Pius pápa szerint, aki a vigasztalás, az erősítés kelyhét nyújtja a vérrel verejtékező Úrnak.

Ha pedig a kanonizált szenteket akarjuk felsorolni, akik ezt a lelkületet élték, akkor közöttük előkelő helyet foglalnak el a magyar szentek, kezdve Szent Istvánnal és boldog Gizellával, folytatva Árpádházi Szent Margittal és testvéreivel Kingával és Jolánnal, Boldog Özsébbel és a szentéletű pálosokkal, az egy ideig Magyarországon is működő trinitárius szerzetesekkel. Az

engesztelés nagy szentje Alacoque Szent Margit, akinek a látomásai nyomán egyházunk hivatalosan is bevezette Jézus Szíve ünnepét és engedélyezte a Jézus Szíve-tiszteletet. Az engesztelés lelkületét élte minden stigmatizált szent Assisi Szent Ferenctől kezdve Szent Pio atyáig és napjaink stigmatizáltjaiig bezárólag. A középkori német misztika szentjei is ezt az engesztelést élték. A Rómában letelepedett svéd Szent Brigitta imáit ma is nagyon sokan imádják. Ide tartoznak az Eucharisziát különösen tisztelő szentek, akiknek hosszú sorát, életrajzát tartalmazza egy magyar fordításban is megjelent könyv: A leg-szentebb Oltáriszentség és a szentek, MaranaTha 2012.

Ha az ájtatossági formákat akarjuk felsorolni, amelyekben az engesztelésen van a fő hangsúly, ugyancsak hosszú sort kapunk. Ezt megtaláljuk az Engesztelés kultusztörténete című fejezetben.

Az irodalmi, a zenei és művészi ábrázolások felsorolására a Stabat Matertől a gyönyörű fájdalmas együttérzést kifejező spanyol barokk szobrokig nem is vállalkozunk.

Az engesztelésről XI. Pius pápa egy külön körlevelet adott ki. Ez a Jézus Szíve tiszteletéről szól. Legfőbb tanítói tekintélyével szentesítette az engesztelés spiritualitását. Az Egyház által elismert fatimai jelenések fő üzenete az engesztelés. A magyar püspökök egy külön körlevelet szántak ennek a témának a második világháború pokla után, amikor még folytak a kitelepítések 1946-ban. Ebben a körlevélben kifejezett hivatkozás történik a fatimai üzenetekre. E két körlevél bemutatása alkotja e kiadvány gerincét.

Az egyházban mindig egymás mellett élt az aktív, a munkát előtérbe helyező és a szemlélődő, imát előtérbe helyező életmód. A szerzetesrendeket is e két nagy csoport valamelyikébe szokták besorolni. Az utóbbi időkben a szemlélődő-imádságos életmód háttérbe szorult. Az előző századok emberei jobban tudták, hogy nemcsak a munka számít, hanem az imádság is, a kettő egyensúlyban volt náluk. Ismerős mindenkinek a bencések jelmondata: Ora et labora: imádság és munka, imádkozzál és dolgozzál. Ezt jól tudták a keresztények nemcsak a keresztény középkorban, hanem még az újkor elején is. Kalazanci Szent József iskoláiban, a piarista iskolákban a 17. század elején például úgy zajlott a tanítás, hogy a többi tantárgy mellett külön tanították és begyakoroltatták az imádságot is. Mialatt folyt az iskolában az egyéb tárgyak tanítása, egy-egy atya vezetésével a diákok egymást váltó csoportjai a templomban vagy a kápolnában kitett Oltáriszentség előtt imádkoztak. Ez volt az úgynevezett oratiocontinua, vagyis folyamatos imádság.

A mai ember inkább a munkára helyezi a hangsúlyt, az imádságot is külön munkának, feladatnak tekinti. Ha imádkozik is, imája nem formálja át igazán az életét. Csak annak a munkának és annak az imádságnak van igazi értéke, amely a Jézussal való egységből fakad, és amely gyökerestől átforgalmazza az ember életét. Krisztus akar imádkozni és tevékenykedni bennünk. Minden kereszténynek, nemcsak a papoknak, alter Krisztusként, másik Krisztusként, Krisztus hasonmásaiként kell folytatnia az emberek megváltásának és szentté tételének a művét. Ez az engesztelés lényege: Krisztussal egyesülten felajánljuk életünket az Atyának a világ – minden ember – üdvösségéért, vele együtt folytatjuk az Ő tanítói, megváltói, papi, gyógyító tevékenységét.

De úgy tűnik kezd már belecsemörlni a mai ember a lélek nélküli aktivitásba. Egyre nagyobb hangsúly kerül ma sokak életében az imádságra, például a szentségimádságra. Megnőtt a szemlélődő, imádságos életet élő szerzetesrendekbe jelentkezők száma. Több ezer szentségimádsági kápolna működik jelenleg szerte a világon, ahol folyamatos, 24 órás szentségimádság zajlik. Az első ilyen Magyarországon a váci Szent Anna piarista templom szentségimádsági kápolnája, amely 2014 őszétől éjjel-nappal nyitva áll, ahová bárki bármikor, a nap bármely szakában betérhet csendes szentségimádságra. Azóta két másik hely is van Magyarországon, ahol ilyen folyamatos imádság, szentségimádság zajlik, és több olyan templom is nyitva áll, ahol napközben bármikor be lehet térni szentségimádságra.

Az előző lapszámomban említést tettünk a szentségimádsásokról hazánkban. Azóta örömmel értesültünk, hogy már egy ideje Süllyápon is van rendszeres szentségimádság minden nap reggel 4 órától 22 óráig. Tehát Vác és Sopron folyamatos szentségimádsásai mellett a „bővített” nappali órákban Süllyápon is bármikor be lehet térni a templomba, meglátogatni a mi Urunk Jézus Krisztust.

Szabadító ima

Pater Mariakumar SVD

„Jézus nevében, Jézus drága Vére által, Jézus szenvedésének, halálának és feltámadásának hatalma által, aki az Atya jobbán ül, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, a tekintély hatalma által, amit Jézustól az ő drága Vére által kaptam... ellene mondok a gonosz lélek minden erejének, amely ártani akar nekem, és visszautasítom azt. Boruljatok le Jézus előtt gonosz lelkek, és soha többé ne térjete vissza!

Jézus taposson szét lábával téged, Sátán, és csatlósaidat, és vessen téged a feneketlen verembe, mert én az Atya gyermeke vagyok! Krisztus testének misztikus része vagyok. Testem feltámadásra rendelt. Jézus drága Vére árán szabad lettem, azért, hogy testemmel Istent dicsőítsem. Azért neked, sátán, semmi hatalmad nincs fölöttem, családom fölött és a házam népe fölött. Én és házam népe az Úrnak szolgálunk!”

Kérlek, Uram, bocsásd meg őseim minden bűnét. Átadom ezeket Jézusom a kereszten, és megbocsátok őseim, szüleim és rokonaim helyett mindenkinek, akik ellenünk vétkeztek.

Ugyanúgy kérem bocsánatodat minden bűnömért, és feltett szándékom, hogy megbocsátok mindenkinek, aki megbántott engem. Moss tisztára Uram Jézus Krisztus drága Véreddel minden bűnömtől, és szabadíts meg a meg nem bocsátás, az átkok és a bűnök béklyóitól.

– Ellene mondok az önzés és az önfejlőség, a makacsság és az öndicséret, az Istentől való függetlenség és az elutasítás, a nem kívánság és a kételkedés, az engedetlenség és a lázadás, és a hitehagyás, az eretnokség és a szentségkáromlás szellemének! – Távozzatok tőlem, boruljatok le az Úr Jézus előtt, és soha többé ne térjete vissza!

– Ellene mondok a harag és a keserűség, az ellenszenv és a gyűlölet, a neheztelés és a meg nem bocsátás, a bosszú és a gyilkosság szellemének. – Távozzatok tőlem...

– Ellene mondok a félelem és a gond, a feszültség és a bátortalanság, a félenkség és a levertség, a frusztráció és a csalódás, a kétségbeesés és az öngyilkosság szellemének. – Távozzatok tőlem...

– Ellene mondok a félelem, a rémület és sokk, a kisebbségi érzés és az idegesség szellemének! – Távozzatok tőlem...

– Ellene mondok a bujaság és az önkielégítés, a homoszexualitás és a fajtalanság, a házasságtörés, a megerőszakolás és a vérfertőzés, a prostitúció, az állati ösztönök és a csábítás szellemének. – Távozzatok tőlem...

– Ellene mondok a bujaság szellemének, amely gondolatban, a szemeimen keresztül, az orromon és a nyelvemen, a tapintóérzékeimen, a kezeimen, a lábaimon és a nemi szerveimen keresztül jönnek hozzám. – Távozz tőlem...

– Ellene mondok a világiasság, az érzéki gyönyör és a mulatozás, az alkoholtól, a cigarettától és a dohánytól, a drogtól, a szerencsejátéktól, a zenétől és a videóktól való függés szellemének. – Távozzatok tőlem...

– Ellene mondok a személyekhez és dolgokhoz való ragaszkodás szellemének. – Távozzatok tőlem...

– Ellene mondok az érvényesülési vágy, a hírnévre, hatalomra, pozícióra, gazdagságra való törekvés, a fősvénység és az anyagi birtoklás szellemének. – Távozzatok tőlem...

– Ellene mondok a lustaság, az élvhajhászat és a dőzsölés szellemének. – Távozzatok tőlem...

– Ellene mondok a büszkeség, a felvágás, az arrogancia, a beképzeltség, az előítélet, a vetélkedés, a féltékenység, a hivalkodó öndicsőítés, az összehasonlítgatás és a pártoskodás szellemének. – Távozzatok tőlem...

– Ellene mondok a bálványimádás, a boszorkányság, a fekete- és a fehér mágia, a babonaság, az okkultizmus, az ezoterika és a New Age mozgalom szellemének, és a gonosz minden erejének, amely ezáltal birtokba vett engem – például hamis istenek imádata által, nem keresztény kultikus helyek látogatása által, az asztrológia, a jóslás, a számmisztika, a channeling, a horoszkópkészítés és a tenyérjóslás és a halottidézés által, és a szerencseamulettek, a tarotkártyák és a mandalák használata által, az ingázás, a jóga, a zen-meditáció, a reiki, a csakrák, az asztaltáncoltatás, a Bach-virágterápia, az I ching, a szellemi vezetők általi szellemi gyógyítás és az automatikus írás által, az előző életbe való visszavezetés, okkult tárgyak otthontartása és hasonló praktikák által. – Távozzatok tőlem...

– Ellene mondok a bíraskodás, az ítélkezés, a vádlás, a mások felelőssé tételése, a rágalmazás, mások megalázása, a szeretetlen vitatkozás, a tiszteltlen beszéd és a visszaélés szellemének. Távozzatok tőlem...

– Ellene mondok a megtévesztés szellemének, az alattomoság és a képmutatás szellemének, a hazugság és a hízélgés és a megvesztegetés, az igazságtalanság és a rablás szellemének. – Távozzatok tőlem...

Kereszténység a Boko Haram árnyékában

A Pázmány Péter Katolikus Egyetem (PPKE) II. Szent János Pál disztermében tartott előadást július 17-én, hétfőn a Boko Haram fenyegetésében élő nigériai keresztények helyzetéről Oliver Dashe Doeme, a maiduguri egyházmege püspöke.

Az üldözött keresztények megsegítéséért felelős helyettes államtitkárság és a PPKE közös rendezvénye abba a sorozatba illeszkedik, amelynek vendégei voltak már szíriai és iraki katolikus és ortodox felekezetek püspökei.

Fodor György, a PPKE prorektora köszöntőjében kifejezte örömét, hogy immár hetedik alkalommal adnak helyet az üldözött keresztényeket megsegítő államtitkárság rendezvényeinek. Beleillik ez a küldetésükbe, és jelzi, milyen szorosan együtt tud működni állam és Egyház a fontos, hasznos dolgokban.

Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere megnyitóbeszédében felhívta a figyelmet arra, Nigériában üldözik a keresztény közösség tagjait, milliók kényszerülnek elhagyni otthonukat. A maiduguri egyházmegeében az árva gyerekek, özvegyasszonyok száma meghaladja a húszezret, az országban 250 templomot romboltak le.

Kifejezte a magyar kormány meggyőződését, hogy a világ nagy bajaira nem megoldás a migráció: ott kell segíteni az embereket, ahol élnek. Elmondta, hogy ösztöndíjprogramot hoztak létre tanulni vágyó fiataloknak: a már létező Stipendium Hungaricum nevű ösztöndíj mellett, amely segítségével bármely vallás, felekezet fiataljai hazánkban tanulhatnak, erre kizárólag keresztény fiatalokat hívtak meg. A történelmi egyházak és a szerzetesi közösségek vállalták a fiatalok patronálását. A száz meghirdetett helyre több mint négyszázan jelentkeztek, a helyi egyházak segítségét kérték az elbírálásban. Kifejezte reményét, hogy jövőre már 150 helyet hirdethetnek meg. A miniszter hozzátette: kegyelem számunkra, hogy adni, segíteni tudunk. Ez a lehetőség megtiszteltetés, visszahat majd ránk, gazdagodunk általa.

Ezt követően Jan Figel, az Európai Unió vallásszabadságért felelős különleges megbízottja mondott köszöntőt. Hangsúlyozta: a közös javunkat szolgálja, ha teszünk másokért. A vallásszabadság minden emberi szabadságjog lakmuszpapírja, és ahol hatalmi érdekekből, ideológiai okokból korlátozzák, ott más állampolgári jogok is csorbulnak. Felhívta a figyelmet: közös célunk, hogy jobbá tegyük a 21. századot. Felsorolta a 20. század nagy genocídiumait, és hozzátette, hogy jelenleg is folyamatos mészárlás folyik a Közel-Keleten. A világ 40 százalékában súlyosan vagy nagyon súlyosan megsértik a vallás-

– Ellene mondok a hitetlenség, a szentségtörés, az ateizmus, a kételkedés, a materializmus, és a fogyasztás szellemének. – Távozzatok tőlem...

Úr Jézus, moss engem tisztára a Te drága Véreddel, legfőképpen a szíveimet, a tudatalattimat, a gondolataimat, a lelkiismeretemet, az emlékeimet, az elképzeléseimet, az érzelmeimet, az értelmemet és az akaratomat.

Úr Jézus, tisztíts meg engem a Te drága Véreddel! Tisztíts meg agyvelőmet, az idegrendszeremet, a vért az ereimben, a húsomat, a csontjaimat és a belső szerveimet!

Úr Jézus, moss meg engem a Te drága Véreddel! Mosd meg szememet, fületem, orromat, a tapintóérzékemet, a számat és a nyelvemet, a kezemet, a lábamat és a nemi szervemet!

Küldd el az Atyától a Szentlelket, az Igazság Lelkét, a Szentség Lelkét!

Szentlélek Úristen, ajándékozd nekem a hét adományodat – a bölcsességet, az értelmet, a tanácsot, az erősséget, a felismerést, a jámborságot, az istenfélelmet!

Árassz el engem gyümölcseiddel – a szeretettel, örömmel, békével, türelemmel, barátságossággal, jósággal, kedvességgel, szelídséggel, hűséggel, szerénységgel, mértékletességgel és szemérmességgel!

Kenj fel engem a karizmatikus adományokkal – a tanítás adományával, az ismeret szavával és a próféciával, a szellemek megkülönböztetésével, a betegek gyógyításának adományával, a csodatévő erő adományával, a hit erejének adományával, a szolgálat adományával, a nyelvek adományával és a nyelvek magyarázatának adományával és az összes többi adománnyal, hogy felépíthessük a keresztény közösséget az Atya dicsőségére. Ámen.

Ezt a szabadító imát naponta lehet imádkozni, amikor csak időnk és kedvünk van hozzá. Ha lehetőségünk van rá, hogy ezt az imát az eucharisztikus Úr előtt mondjuk, Aki a tabernákulumban jelen van, akkor ez hasznos lehet. Olyan gyakran feledkezünk meg a nagy „Magányosról”, aki minden templomban vár ránk, hogy megajándékozzon minket! Valóságos jelenlétében könnyebben tudunk hozzá fordulni. Hogy imánk gyümölcsöző legyen, benne bízó személyes kapcsolatot kell kiépítenünk az Úrral. Ő nemcsak szeretet és erő, hanem személy is! Az Atya, a Fiú és a Szentlélek három személye. Ezt a három személyt akarnunk kell mind jobban megismerni, velük a kapcsolatot felvenni, beszélni velük – ez az ima! Akkor Isten hozzám intézett szavait elkezdem majd személyesen is felfogni. És csak akkor alakul ki egy olyan valóságos kapcsolat, amely növekedhet. (Mary Pereira, P. James Mariakumar: Okkultizmus és szellemi harc. Marana Tha 127-131. old.)

szabadságot, ez az emberiség 75 százalékát érinti. Az ideológiai gyűlölködés ellen fel kell építeni a szolidaritás szövetségeit – figyelmeztetett, és hozzátette, hogy a közöny, a tudatlanság és a félelem a legfőbb ellenség számunkra is, Európában is. Ha félünk felemelni a hangunkat azokért, akik nem tudnak kiállni magukért, akkor nagy a baj.

Oliver Dashe Doeme püspök hálát adott Istennek a lehetőségért, hogy megoszthatja a tapasztalatait, és köszönetet mondott azoknak, akiknek munkája nyomán szenvedő testvéreink támogatást kaphatnak.

Elmondta magáról, hogy a maiduguri egyházmegye negyedik püspöke, nyolc éve vette át hivatalát, amikor a Boko Haram mint szekta megerősödött. **Már korábban, 2006-ban a dán Mohamed-karikatúrák nagy felháborodást keltettek Nigériában; Maiduguriban február 18-án a muszlim fiatalok dühöngeni kezdtek: a kormány aktív támogatásával a városban 52 templomból 50-et megsemmisítettek. Véleménye szerint a muszlimok programja a világ iszlamizálása. Ennek egyik módja a terrorizmus. Úgy véli, a migráció részei azért nem muszlim országokba mennek, mert programjuk van.**

Országá legnagyobb problémájának és a Boko Haram megerősödése legfőbb okának a korrupciót tartja. A vezetők hasznot húznak a háborúból, ezért nem lépnek fel a terrorszervezet ellen. Nigéria északi részén nagy hatalmú muszlim vezetők és maga a kormány támogatta a Boko Haramot. Tragédiának nevezte, hogy Észak-Nigériában a kormányzati szervek elhanyagolták kötelességüket, a muszlim fiatalok oktatását. **A Boko Haram 3-4 éves korukban elragadja családjuktól a gyerekeket, brutális körülmények között tartják, nevelik őket. A Boko Haram célja megszüntetni a kereszténységet: „a nyugati oktatást meg kell szüntetni” – ezt jelenti a nevük is.**

A szervezet 2009 óta támadja a keresztény intézményeket. 2014-ben volt a csúcspont, két és fél államnyi területet szereztek meg. Ebben az évben 150 ezer keresztény vált belső menekültté az ország északi részén. A Chibokból elrabolt lányok közül is visszatértek, de sokan még nem. **Sok férfit megölték, hogy elvehessék a feleségüket. Több mint ezer keresztényt öltek meg a válság során. Aki nem csatlakozik hozzájuk, azokat megölik. Ők korunk mártírjai.**

Jó hír azonban – tette hozzá –, hogy a kereszténység soha nem törhet meg. A római császárok, Nero és mások megpróbálták kiirtani az Egyházat, de soha nem sikerült nekik. Emberi erő nem tudja megsemmisíteni az isteni akaratot: ami Istentől ered, az mindig fennmarad. **A nigériai keresztények bátrak, elszántak, a támadások ellenére eljárnak a templomokba. Bízunk benne, hogy**

imáik meghallgatásra találnak. Tudják, hogy velük van Jézus, az Eucharisztia van az életük középpontjában.

Nagyon erős bennük a Szűzanya iránti szeretet, aki valóban megsegíti őket. Doeme püspök elmesélt két csodás eseményt. A Szűzanya beavatkozásának tartják egy fiatal fiú esetét: a terrorszervezet tagjai elvitték az erdőbe, ahol ő elővette a rózsafüzérét, és hosszan énekelte: „Jézus megment engem minden bajtól, soha nem törnek meg.” Egy héttel később visszahozták a faluba.

A másik eset egy családdal történt meg: a Boko Haram elfoglalta a településüket, későn vették észre, hogy csapdába estek. Az egész család a rózsafüzért imádkozta, és a terrorszervezet tagjai nem törtek be a házukba, pedig mindenhová be szoktak menni. Hónapokon át olvasták a Bibliát reggel, délben, este, és nem fogyott el az ételük, sem a vizük. Ott maradtak egészen addig, amíg a katonaság vissza nem foglalta a területeket – akkor fogyott el a vizük.

A püspök csodának tartja azt is, hogy ő maga életben van, hiszen fehér reverendát és püspöki süveget hord mindenütt. A papok kint vannak az emberek között, de a Szűzanya és Jézus vigyáz rájuk – mondta.

Az Egyház segíti a belső menekülteket. Sokan visszatértek, de nincs házuk, ételük. A korrupció miatt más segítség nem ér el az emberekhez, a kormányhoz közeli szervezetek zsebre teszik a támogatást, csak az Egyház van olyan közel az emberekhez, hogy el tudja juttatni hozzájuk a segítséget. Újjá kell építeni az Egyházat, ehhez pedig segítségre van szükségük. Szükség van az imákra és az anyagi támogatásra is. Ismét megköszönte a lehetőséget, köszönetet mondott a miniszterelnöknek, a miniszternek, az államtitkárnak és mindenkinnek, aki segíti ezt a kezdeményezést. Valóban kegyelmi állapot ez, az Úr majd visszaadja – tette hozzá.

Végül elmondta, hogy egyházmegyéje tavaly volt ötvenéves, novemberben ünnepelnek majd, és ezzel a gonosz erők fölötti győzelmet is ünneplik. A Boko Haram démoni erő, az Úr pedig nem engedi, hogy elhomályosítsák a fényét. **Arról is biztosította a hallgatóságot, hogy ők is imádkoznak a szekularizációtól szenvedő Európáért, az európaiakért, hogy együtt győzedelmeskedjünk a gonosz felett.**

Oliver Dashe Doeme a sajtó képviselőinek elmondta, utazása célja, hogy felhívja a figyelmet arra, mi történik Afrikában, Nigériában. **Úgy vélte, az üldözött keresztények megsegítésére hazánkban létrehozott helyettes államtitkárság látható segítség, nagyon jónak tartja, imádkozik érte, és reméli, más országok is követik majd. A hivatal segít, hogy ne érezzék magukat egyedül.** Hozzátette: egy testhez tartozunk, az Úr testéhez – ha a test egyik része szenved, szenved a többi is.

A migrációt a kialakult helyzet szomorú fejleményének nevezte. Óriási kockázatot vállalnak az emberek, tengeren, sivatagon kelnek át, de mivel a helyzet nem alkalmas arra, hogy otthonaikban maradjanak, vállalják a kockázatot. A válságot politikai, társadalmi, gazdasági, vallási okok súlyosbítják, a vezetők dolga az lenne, hogy a békét építsék, fejlődést hozzanak, ehelyett azonban a mohóság és az önzés jellemzi őket. Mohóságuk árát a szegények fizetik meg. Nincs fejlődés, ha az emberek harcolnak egymással. A vezetők feladata szolgálni, nem pedig uralkodni. Arra kellene használniuk a képességeiket, a lehetőségeiket, az erőforrásokat, hogy fejlődjön az ország – ez tenné lehetővé, hogy otthon maradjanak az emberek. Hozzátette, hogy a segélyként kapott pénz sokszor a gazdagok zsebébe kerül, holott fontos lenne befektetni a vezetők képzésébe, hogy megtanulják, hogyan szolgálhatják népüket.

(Thullner Zsuzsanna/Magyar Kurír, 2017. július 18.)

Jézus azt mondta: a Boko Haramnak vége

Exkluzív interjút adott a 777-nek a magyarországi látogatáson tartózkodó Maiduguri püspök. A nigériai Oliver Dashe Doeme a Boko Haram poklából érkezett hazánkba, a terrorszervezet több ezer civilt ölt meg az elmúlt években, sokukat keresztény hitük miatt. A püspök hétfőn 17 órától a Pázmány Péter Katolikus Egyetem jogi karának dísztermében tartott előadást.

Őn egy olyan egyházmegyéből érkezett, amelyet gyakorlatilag porrá rombolt a Boko Haram terrorszervezet. Hogyan tudná illusztrálni a pusztítást?

A Boko Haram filozófiájának alapja az, hogy a nyugati civilizáció és oktatás bűnös, káros. Ebben az az ironikus, hogy ettől függetlenül a nyugati vívmányokra alapozva végzik a tevékenységüket; telefont, internetet, modern eszközöket használnak.

Szerintük a kereszténység is a nyugati világ importcikke, ezért a végsőkig gyűlölik a kereszténységet, a keresztényeket.

Legelőször keresztény testvéreinket támadták: otthonaikat, boltjaikat, iskoláikat. Megölik azokat, akik ellenállnak az iszlámra való áttérésnek. Erejüket az adta, hogy Nigérián belül és az országon kívül is sokan támogatták őket különböző formákban – sajnos még a haderő és a biztonsági szolgálatok részéről is. Ezért nagyon nehéz volt felvenni velük a harcot. A legsúlyosabb támadások 2014-ben voltak: huszonöt papot, kétszáz katekétát, nyolcvanezer katolikust üttek el otthonaikból. Az európai híradásokat is bejárta, hogy gyermekeket raboltak: ez a szörnyűség a mi egyházmegyénkben történt.

Elsődleges célpontot képeznek a keresztény férfiak, akiket megölnék, majd feleségeiket kényszerítik az iszlám felvételére. Emiatt sokkal több férfit öltek meg, mint nőt. Több mint ötezer özvegyről kell gondoskodnunk most az egyházmegyében, velük együtt pedig körülbelül tizenötezer árvánk van.

Azt olvashattuk, hogy jelentős támadások érték az intézményeiket is...

Kétszáz templomunkat pusztították el, ahogy a szemináriumunkat is megtámadták, majd porig rombolták. A katekétákat képző intézményeinket, illetve azt a két kórházat, amelyet szerzetesek működtettek, szintén. Rengeteg olyan menekültről kell gondoskodnunk, akik az országon belül kényszerültek új lakóhelyet keresni. Mindezek ellenére az egyházmegyénk erős, mert a hívek hite kikezdzhetetlen!

Mire támaszkodnak?

Az erőnknek két forrása van: az Oltáriszentség és a Szűzanya tisztelete. Mária nagyon sokat segített nekünk, ezért sok olyan ájtatosságot tartunk, amely az ő közbenjárását kéri, ezt családi szinten és egyházmegyei szinten is megtesszük.

Az ima erejével sikerül visszaszorítanunk a terrorszervezetet, mára sokan visszatérhettek az otthonaikba. Most két feladat áll előttünk: az egyházmegye lelki és fizikai újjáépítése. Ez az egyik oka, hogy itt vagyok Önöknél, Magyarországon: minél többeknek szeretném elmondani ezeket.

Egy érdekes történetet hallottam Önről. Valóban megjelent Önnek Jézus?

Igen, egy jelenésben volt részem, épp a legnehezebb időkben, 2014-ben. Akkoriban sokan egészen traumatizált állapotban voltak, kevés volt a remény. Akkor is, mint most, minden este azzal zártam a napomat, hogy visszavoltam a kápolnába és a rózsafüzért imádkoztam. Amikor fölemeltem a tekintetemet, Jézust láttam az oltár mellett állni. Egy kardot tartott a kezében, olyasfélét, mint amelyet a svájci gárdisták is hordanak. Megkérdeztem; „mi ez,

Uram?’. Nem válaszolt, viszont egyre közelebb jött hozzám. Amikor odaért, kinyújtotta a kezét és átnyújtotta a kardot, amit átvettem tőle. A kard pedig átváltozott rózsafüzérré a kezemben.

Jézus háromszor azt mondta: „a Boko Haramnak vége, a Boko Haramnak vége, a Boko Haramnak vége”.

Aztán eltűnt. Nem volt szükségem segítségre, hogy értsem: az üzenet arról szól, hogy a rózsafüzért kell többet imádkoznunk. Körlevelet írtam az egyházmegye híveinek és azóta is nagyon sokat mondjuk ezt az imát. Érezhető a Szűzanya közbenjárása – helyettünk vívja a harcot a terrorszervezettel, és meggyőződésem, hogy győzedelmeskedni fog.

Elképzelhető, hogy egyszer békében élhetnek egymás mellett keresztények és muszlimok Nigériában?

Sokat imádkozunk azért, hogy így lehessen. Fontos tudni, hogy a Boko Haram muszlimokat is gyilkol, sőt, nagyobb pusztítást végeztek körükben, mint a keresztények között. Ez segít egymásra találni: a közös ellenség egyesíti a békére vágyó muszlimokat és keresztényeket. Ezért is nagy felelősség, hogy a megbocsátásra tanítsuk a híveinket, ez lehet az egyetlen megoldás. Reménykedem abban, hogy a viszonyunk javítható és fejleszthető.

Vágvölgyi Gergely

A reverenda jel, mely a lelkiismeretünk legmélyéhez szól

Amikor június 22-én közzétettük a *Liturgy Guy* blog történetét egy fiatal missouri-i papról, aki nem pusztán az Egyház iránti engedelmességből és tiszteletből, de tudatos evangelizáló szándékkal hord mindig reverendát, nem gondoltuk, hogy ez a cikkünk ilyen kiemelkedő sikert ér el.

A rengeteg pozitív visszajelzés, amit kaptunk, egyértelműen tanúsítja a számunkra, hogy **a reverenda látványa a hétköznapiakban olyan, amire a híveknek és hitre vágyóknak egyaránt nagy szüksége van, és amiben az atyákat szívvel-lélekkel támogatni és megerősíteni érdemes.**

A sok visszajelzésből két nyilvános hozzászólást olyan megindítónak és tanulságosnak éreztünk, hogy úgy döntöttünk, ebben a külön posztban kiemeljük őket. Az első egy laikus hívő nagymama bátorítása és tanúságtétele. A második egy atyáé, aki maga is tapasztalatokat szerzett a reverenda tanúságtévő hétköznapi viselésében. *(Az írásokon apró formai csiszolásokat*

végeztünk, hogy könnyebben olvashatók és jobban illeszkedők legyenek ehhez a felülethez.)

Arra kérjük Olvasóinkat, hogy

1) imádkozzanak papi hivatásokért, és minél több bátor, tanúságtévő papért;
2) imádkozzanak bátor, tanúságtévő püspökökért, akik személyes példájukkal és tanításukkal lángot ébresztenek papjaikban a reverenda vagy papi civil viselésére;

3) szeretettel bátorítsák ismerős papjaikat reverenda vagy papi civil tanúságtévő viselésére;

4) adjanak elismerő, megerősítő visszajelzést minden papnak és szerzetesnek, akivel a hétköznapiak során szent ruhát viselve találkozhatnak (egy mosollyal mondott „Dicsértessék a Jézus Krisztus!”, akár keresztvetéssel együtt, szépséges tanúságtétel mellett, hogy a Mi Urunkat látjuk átragyogni rajtuk)!

Az eddigi visszajelzéseket és minden kedves hozzászólást pedig ezúton is hála-lásan köszönünk!

A közzétett cikkünk:

A reverendás pap élő szentbeszéd

Az elmúlt három évben a Missouri állambeli St. Joseph város derék polgárai egy napjainkban szokatlan látványt élvezhetnek: **egy reverendás pap sétál városuk utcáin.** Az *Our Sunday Visitor* nevű katolikus újság a közelmúltban így számolt be róla:

Sétálgass a Missouri állambeli St. Joseph utcáin, és lehet, hogy egy emlékezetes találkozásban lesz részed egy magas, fiatal pappal, aki fekete reverendát és széles karimájú ún. Szaturnusz papi kalapot visel, az egyik kezében egy rózsafüzér, a másikban egy nagyméretű kereszt. A pap Lawrence Carney atya, Kansas Wichita egyházmegyéjéből, aki az elmúlt három évben jelentős idejét az utcai evangelizálásnak szentelte: a belvárosi utcákon sétálgat, imádkozza a rózsafüzért, és megosztja az evangéliumot azokkal, akik közelednek hozzá.

Carney atya elmondta, hogy a reverenda felöltésének és az evangélium látható tanújaként való megjelenésének gondolata akkor ötlött fel benne, amikor Spanyolországban a *Camino de Santiago* zarándokúton járt több évvel ezelőtt. Az „Úton” Carney atya úgy döntött, hogy reverendát visel. Becslése szerint több mint ezer útítárral beszélgetett a 32 napos zarándokútján.

Mind a katolikus, mind a nem katolikus emberek vonzódását egy reverendás paphoz Carney atya így magyarázta meg:

Van valami titokzatos a reverendával kapcsolatban; **olyan a hatása, mint egy mágnesnek, az embereket hozzád vonzza...** Egy szentelmény, olyan különleges áldással, amivel egy öltöny nem rendelkezik.

Carney atya egyik barátja, aki elsőkézből látta az evangelizálását, így írt róla:

Csodálatos és bámulatos volt. Fiatalok és öregek, gazdagok és szegények, férfiak és nők jöttek hozzá, és azonnal beszélni kezdtek a problémáikról. Timilányok és fiatal nők sírva számoltak be az életükről. **Olyan volt, mint ha azt gondolták volna, hogy Isten sétál a földön.**

Azok számára, akik már részesültek abban az áldásban, hogy személyesen megtapasztalták és ismerik a hagyomány igazságát és szépségét, Carney atya erőfeszítéseinek hatékonysága nem meglepő. **A katolicizmus vonz. A reverendás pap vonz.**

Ma sok püspök és paptestvérünk a reverendát, a birétumot vagy a Szaturnusz kalapot merevnek, nosztalgikusnak, vagy gögösnek tartja, valójában azonban semmi más nem áll távolabb az igazságtól. **A hívőket vonzza a szentségi papságnak ez a vizuális kifejezése.** Amikor reverendás papokat látunk, a hitünket látjuk. Egy bátor katolicizmust látunk, amely nem fél attól, hogy megossza másokkal az evangélium igazságát.

Támogassuk imánkkal és bátorító szavainkkal azokat a papokat, akik reverendát viselnek. **Isten küldjön többet nekünk ezekből a hűséges papokból!**

(2017. június 22. írta: katolikusvalasz.blog.hu)

Első hozzászólás:

Néhány éve a kisunokámmal Kőszegre utaztunk pünkösd vasárnapján. Jézus Szíve csodálatos templomában hallgattunk ünnepi szentmisét, a kórus Ave Maria énekét. A szentmise után egy kiállítást, majd a várost fedeztük fel magunknak – s akkor a padon ülve a téren átsuhant egy magas, fiatal, reverendás pap.

Valóban olyan érzés volt a szívemben, mintha a téren egy Angyal suhant volna végig. **A reverenda olyan jel a mai felfordult világban, mely a lelkiismeretünk legmélyéhez szól, átragyog rajta Isten mosolya, mely megindítja a szíveket.**

Tévedés azt hinni, hogy a sudár, fiatal atya idézte elő ezt az érzést. Nem. **Idős atyákat is láttam reverendában, szerzeteseket a rendi ruhájukban. A vonzást Isten Lelke idézi elő, mely a ruhán keresztül, mint élő jel jelenik meg előttünk. Jel, mely tiszteletet parancsol, mely kinyitja a zárt és bánatos, bűnös szíveket, és megtérésre indítja.**

Drága atyák! Kérünk Benneteket! Viseljétek ezt a szent ruhát! Nagy megtérések várhatók!

Imával kísérvük a csendes, jézusi lelkületű atyáinkat, és imádkozunk, hogy a családjainkból is szólítson az Úr szőlőjébe fiatalokat, akik **büszkén hordják az „örök jelet”, a reverendát.**

Második hozzászólás:

Személyesen érintett meg ez a kis írás, mert kispap koromban ugyanezt tettem én is Budapesten: reverendában jártam minden utamon.

A tapasztalataim pontosan ugyanazok, amit a cikk is ír. Akkoriban volt a városmisszió, óriási költségvetéssel, annak kapcsán mondogattam, hogy én bizony ingyen városmisszióozom; színpadépítés és sátorállítás nélkül, a kispapi reverendában szinte mindig volt hosszabb-rövidebb beszélgetésem utcán, akárhányszor kiléptem a házból. **20-nál hagytam abba azok számolását, akik – hosszú idő után, hogy most újra látnak papot – gyónni akartak nálam. Csodálatos tapasztalataim voltak.** Persze volt nehézség is, **(pl. egyszer a hídról a Dunába akartak dobni), no de Krisztus nevében csak az ünneplést fogadjuk el!**

A reverenda SZENTELMÉNY, amivel áldást vittem a világba: a híveket megerősítettem, a hitetleneket kérdés elé állítottam. Akárhogyan is, de Krisztust és az Egyházat juttattam eszébe sokaknak. Aki *Dicsértessé* kkel köszönt, megimádkoztattam. Jól emlékszem, ezeryi eltöprengő, merengő pillantásra... Isten a tudója, kiből mit idézett fel „a pap” látványa. **Jézust és az Egyházat vittem, mutattam meg, tettem megszólíthatóvá, jelenvalóvá, vittem mindazok gondolatvilágába, akik megláttak. És nagyon sok ember szólított meg,** és mondhattam pár jó szót, vagy hallgathattam meg, buzdíthattam a szentségek vételére. Nekem nem egy, nem kettő ember sírt és zokogott a körúton, a vasútállomáson, itt-ott... **Volt, aki 30 éve nem járt templomban, de nálam meggyónt volna...**

Persze, a KPI-ben (Központi Papnevelő Intézetben) nem ebben a szellemben kaptuk a képzést. (A reverendaviselésért meg is kaptam a magamét az egyik előljárótól.) Nem csoda, hogy tapasztaltam, a környéken lakók se tudják sokan, hogy ott a szeminárium. Részben érthető is, hiszen soha nem látnak arra papot. Miközben tucatszám ingáznak ott nap mint nap, ki-be a kispapok, a professzorok... Miközben a város tele van krisnásokkal, jehováásokkal, mormonokkal, mindenféle sektákkal, jól felismerhetően, a modernista liberális katolicizmus rejtőzködik és elbújik? **Az Egyház látható és felismerhető valóság, és ezt kell nyilvánvalóvá tennie a papnak is!**

Arról nem is szólva, hogy a papnak milyen védelmet jelent, hogy testi-lelki önazonosságában van, és sokkalta nehezebb „elfeledkeznie” magáról, kevesebb kísértés és bűnalkalom is támad, ellenben a környezetének is lehetővé teszi, hogy papként viszonyuljanak hozzá.

Egyébként pedig a CIC 284* (ha jól emlékszem a számra [idézetünk alul – a szerk.]) előírja, hogy a papnak megfelelő papi öltözetben (legalább kolláréval) kell megjelenie, „teljes civil” valójában nincsen. (CIC = Egyházi Törvénykönyv (Codex Iuris Canonici))

Egy szó mint száz, a cikk jó és aktuális. Én is köszönöm!

* *A tisztelendő papi öltözék (vestis reverenda clerici)*

284. kán. – *A klerikusok viseljenek illő, egyházas öltözéket, a püspöki konferencia által kiadott szabályok és a törvények helyi szokások szerint. (1983-as Egyházi Törvénykönyv.)*

[284] *Hazánkban az illő egyházas viselet liturgikus cselekményekkor reverenda (a liturgikus törvényeknek megfelelően). Más alkalommal az öltözet reverenda, vagy papi civil (fekete vagy sötét színű öltöny kolláréval); vö. MKPK, Kieg. 3. cikk. A kolláré lehet római vagy német stílusú (zárt mellényre kihajtott fehér inggallér). – Dr. Erdő Péter jegyzete.*

http://katolikusvalasz.blog.hu/2017/06/24/a_reverenda_jel_mely_a_lelkiismeretunk_legmelyéhez_szol_olvasoi_hozzaszolasok

A reverenda munkaruha!

Ötvenöt évvel ezelőtt a papok a reverendát római gallérra cserélték, azonban ma egyre több fiatal pap szakít ezzel a szokással és választja újra inkább a reverendát. Felszentelése alkalmából egy pap levelet kapott egyik idősebb paptársától, aki értékes tanácsokkal látta el őt ezzel az öltözéssel kapcsolatban, amely sok tekintetben árulkodik viselőjéről. Íme a levél:

„Ezen a különleges napon a reverendád szebbnek tűnik számodra, mint egy mennyasszonyi ruha. És helyénvaló a boldogság is, amely eláraszt téged már csak a gondolatától is annak, hogy viselheted, hiszen erre a pillanatra vártál szemináriumba lépésed óta. És én nem kívánhatok neked mást, mint hogy akkor is ugyanilyen boldog légy majd, amikor eleget kell tenned mindannak, amit ennek az egyszerű ruhának a színe jelent, beleértve halálod óráját is, amikor ez lesz halotti ruhád.

Ma úgy tekintesz rá, mint mennyasszonyi ruhára, amely lelkesedéssel tölti el barátaidat, családodat és téged is. De bárcsak képes lennél majd ugyanezt a lelkesedést érezni akkor is, amikor **a reverendád lesz a társad** a magányban, kalitkád, amelyben Isten veled egyesül és megtisztít, öreg napjaid kényel-

metlen remételakja. De nyugodj meg: **ez a ruha lesz vértized is, amikor a körülmények szükségessé teszik, feltéve, ha nem felejtet el védöltözetként használni.** Az igazat megvallva, **a reverenda viselése önmagában is az imádság egyik formája** kell, hogy legyen.

De nehogy azt hidd, hogy ez automatikusan így lesz, ha magadra öltöd! Mert ez állandó erőfeszítést igényel.

A zsebei: elég nagyok és mélyek ahhoz, hogy beletehesd mindazt, amit majd másokkal megosztasz. Legyen mindig benne valami, amit a rászorulóknak és a gyerekeknek adhatsz. Ne feledd, hogy lesznek olyanok, akik mindig megbecsülik majd azt a kis pénzt, aminek ők híján vannak. Mindenkinek szüksége lesz a mosolyodra és vigasztaló szavaidra, legalább annyira, mint a hangodra, amikor a szentmisén énekel. Ennek egészen egyszerű oka van: az embereknek mindenelőtt arra van szükségük, hogy tudják, szeretve vannak, és még inkább, hogy ez a szeretet valódi.

Ha kifordítod, láthatod, hogy a reverendádnak van egy belső zsebe is a mellrészen. Ellentétben azzal, amit az önmagukat a papi öltözék divatszakértőjének tartók gondolnak, ez a zseb nem nagyértékű íróeszköz tárolására való. Itt őrizd inkább féltve azokat a leveleket, amikre még nem tudod, hogyan válaszolj; jegyzeteidet, amikre felírtad mindazok nevét, akiknek megígérted, hogy imádkozol értük; a számlákat, amiknek befizetését magadra vállaltad a nálad szegényebbek helyett; azoknak a lakcímét, akiket meg akarsz látogatni tudva azt, hogy ők maguk nem fognak odalépni hozzád; híveid kutyájának, macskájának, unokáinak és szeretteinek fényképeit, és két-három rajzot, amit a gyerekektől kaptál. Ez a zseb mindig legyen tele!

Legyen a reverendád kőszikla is, amelyen összetörök az egód, amint gögöcsé válik viselkedésed, hiábavaló törekvések csábítanak, vagy váratlanul eltölt a büszkeség, és nem tudsz neki ellenállni. **Legyen ez a reverenda szikla, amiben megkapaszzkodhatsz, amikor úgy érzed, magával ragadna az élet sodrása.** Ne aggódj, a reverenda mindig hűséges támaszod lesz.

Soha ne félj gyorsan magadra kapni, amikor egy hozzád közelállónak kell segítséget nyújtanod, még akkor se, ha így nevetségesnek tűnsz az utcán és megmosolyog érte, aki lát.

Az ujjait sokkal jobban fel lehet gyürni, mint egy sima ingét. Emlékeztessen ez arra, hogy **a reverenda nem annyira egyenruha, mint inkább munkaruha.** Viszont, soha ne gyürd fel az ujját másért, csakis azért, hogy megtehesd valamit mások szolgálatára; soha ne a saját terveid megvalósítása vezessen.

Őszintén remélem, hogy a reverendádon lesznek majd fehér foltok. A hátdon lévők annak lesznek tanúi, hogy megizzadtál a munkában, a mellkasodon lévők tanúskodnak a könnyekről, amiket te ejtettél vagy mások, akik arcukkal a válladra borulva bizalmasan elsírták mindennapi kis gondjaikat vagy megosztották veled életük nagy terheit. Lesznek köztük fölösleges veszőségek, de valódi tragédiák is. Azt kívánom, hamarabb lásd meg ezeket a fehér foltokat a reverendádon, mint az első ősz hajszálat a fejedben.

Soha ne félj összegyűrni vagy bepiszkítani a reverendádat, hogy a rászorulókon vagy a sebesülteken segíts. Ne habozz kitépni belőle egy darabot, hogy bekötözz vele egy sérülést vagy lelki sebet. Emlékezz rá, hogy szélsőséges esetben mások számára még kabát is lehet, hogy felmelegedjen vagy sátor, hogy alatta töltsd az éjszakát. Használódjon el minél előbb reverendád anyaga és látszódjanak a térdén és a vállán a kopás nyomai! Ezek a nyomok azoknak az éjszakáknak a jelei lesznek, amiket térden állva átimádkoztál mások keresztyét hordozva. És kopjon meg az anyag attól is, hogy sokszor ültél és hallgattál meg másokat.

A reverendádat kell szeretned, nem pedig a személyt, aki viseli. De főleg, minden más előtt szeresd az Egyházat, akitől kaptad. Sőt, még inkább szeresd Krisztust, szeresd Őt végtelen szeretettel, mert Ő az, aki téged az Egyháznak adott. Ez nekem már elég, hogy végtelenül hálás legyek Neki ezért!

Ui.: Nagyon gyorsan rájössz majd, hogy majdnem minden utas a metróban vagy a buszon meg van győződve róla, hogy több joga van ülve maradni, mint egy reverendát viselő papnak. Az igazat megvallva, teljesen mindegy, hogy igazuk van-e vagy sem, ez teljesen másodlagos. Ami igazán számít, az az, hogy amikor mások gyűlölnék téged, nem Istent gyűlölik rajtad keresztül. Az emberek száma, akik téged – időnként ferde szemmel – néznek, egyre nőni fog: reverendád különösen észrevehetővé tesz téged. De egyeseket el is bizonytalaníthat, és azok száma, akiknek van elég bátorságuk, hogy odalépjenek hozzád és beszéljenek veled, egyre csökkenni fog.

Kevesen mernek majd kritikával illetni. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne lenne miért kritizálni. A reverendád nem egy késztermék csomagolása, ezt soha ne felejtse el. Az Úr legnagyobb irgalmában öltöztetett fel téged ebbe a szövetbe, hogy eltakarja tökéletlenségeidet és gyengeségeidet.”

(<https://777blog.hu/2017/07/03/a-reverenda-munkaruha/>)

Forrás: Aleteia

Építsünk Krisztusra

Interjú Athanasius Schneider püspökkel

Az interjú Athanasius Schneiderrel, a kazahsztáni Astana segédpüspökével a lengyel *Nasz Diennik* katolikus napilapban jelent meg. Angol nyelvű változatát a *Rorate Caeli* közölte. Az interjúszöveg kizárólag lengyel vonatkozású (záró) részét kihagytuk a fordításunkból.

Ön és két másik püspök levélben kérték imát a pápáért az „Amoris Laetitia” buzdítás kapcsán, annak érdekében, hogy bátorítsák őt a buzdítás körüli kétségek eloszlására.

E körülmények között a pápa egyetlen nélkülözhetetlen lépése a házasság felbonthatatlanságának, mint isteni igazságnak az egyértelmű megerősítése lenne, nem csupán a tanítás, de a gyakorlat terén is, ahogyan azt Jézus Krisztus, és példája nyomán valamennyi helytartója, a római pápák tették. Egy pápa legfontosabb feladata pontosan ez: megerősíteni a testvéreit a hitben. Ez a feladat nem választható, hanem maga Krisztus adott parancsot rá.

Katolikusként hogyan fejezhetjük ki kételyeinket és zavarodottságunkat a Péter utódjának kijáró szeretet és engedelmesség fenntartásával?

Ami azt illeti az, hogy kételyek és nagyfokú zavarodottság van az Egyház házasságról és válásról szóló apostoli és változtathatatlan tanítása kapcsán, nem igényel igazolást. Amikor a hitünk olyan fontos igazságait, mint a házasság felbonthatatlansága, vagy az erkölcsi törvény – és különösen a hatodik parancsolat – egyetemes érvényessége, több helyi egyházban megkérdőjelezzük, elhomályosítják, és eltorzítják bizonyos – úgynevezett – lelkipásztori iránymutatásokkal, a katolikusok nem lehetnek közömbösek, mert ez a teljes Egyház közös lelki java elleni támadást jelent, és mert ez mindannyiunkat aggaszt és érint. Amikor egy családfő nem törődik azzal, hogy a gyermekeinek megfelelő ételt adjon, úgy azt kitarthatóan, de egyúttal gyermeki tisztelettel kell kérniük tőle. Egy apa semmiképp sem abszolút uralkodó vagy diktátor.

A levelet Kazahsztán három püspöke írta alá (az ötből). Hívott más püspököket is aláírásra? Volt továbbá egy levél négy bíborostól is, de más látható ezeken kívül nem. Nincsenek kétségei abban, hogy önöknek igaza van-e?

Volt kísérlet több aláírás begyűjtésére, azonban az imafelhívást végül csak három püspök írta alá. Számomra a napnál is világosabb, hogy ez a tett nemcsak helyes, de kötelesség is egy katolikus püspök számára, tekintettel a há-

zasság szentségét, az Eucharisziát, és az isteni parancsolatokat érő valós és kiterjedt támadásokra. Csakis azt tettem, amit a lelkiismeretem és az isteni ítélet alapján tennem kellett.

Az Amoris Laetitiának mely értelmezése nem békíthető össze a hitünkkel?

A mi Urunk Jézus Krisztus ünnepélyesen visszaállította a házasság eredeti méltóságát, amikor egyszer és mindenkorra kinyilvánította annak abszolút felbonthatatlanságát. Az apostolok és az Egyház tanítóhivatalának sokévszázados hagyománya teljességében és egyértelműen megőrizte és továbbadta ezt az isteni igazságot. Az Egyház megőrizte a hűségét eziránt az isteni igazság iránt, még komoly átmeneti hátrányokat is vállalva. Csúpan néhány példa ezek közül: a IX. században Szent I. Miklós pápa kiközösítette II. Lothár német királyt a házasságtörő kapcsolata miatt, és a pápa kész volt inkább meghalni, mintsem meghajolni a katonai erő előtt, amelyet a király Rómához vezényelt, hogy letartóztassák a pápát, és rákényszerítsék, hogy visszavonja a kiközösítést. A XII. század végén III. Ince pápa egész Franciaországot a szentségek kiszolgáltatásának tilalmával sújtotta, hogy rákényszerítse II. Fülöp királyt, hogy felhagyjon a házasságtörő kapcsolatával, és visszatérjen a törvényes feleségéhez. Gondoljunk arra, hogy a XVI. században a pápák inkább hagytak egy egész országot – Angliát – elszakadni, mintsem hogy elfogadják VIII. Henrik király válási gyakorlatát. Pápák, püspökök, és hívek inkább vállalták az üldöztetést és halált, minthogy a válást engedélyezzék, vagy hogy akár egyetlen elméleti vagy gyakorlati esetben is kivételt fogadjanak el. Az Egyház két évezredes története világos példákkal bír. Az Amoris Laetitia (AL) azon értelmezése, ami akár csak egyetlen esetben is megengedné az olyan, polgári úton elvált katolikusok szentáldozáshoz járulását, akiket változatlanul szentségi kötelék köt a házasságukban, és akik ennek ellenére új partnerrel élnek férjként és feleségként, a gyakorlatban elentmondana a házasság felbonthatatlansága isteni igazságának. Még azoknak a püspököknek és bíborosoknak is, akik az AL-t ilyen módon értelmezik, miközben ünnepélyesen bizonygatják a házasság felbonthatatlanságának érvényességét, a szavai üresek maradnak, ami nem homályosíthatja el annak tényét, hogy az efféle értelmezés világos ellentmondásban van a Szentírás kristálytisza isteni igazságával.

Egyes helyi egyházak másféle gondolkodás felé hajlanak – vannak olyan püspöki útmutatások, amelyek meglehetősen széleskörű hozzáférést biztosítanak az Oltáriszentséghez az új kapcsolatban élő elváltak számára.

Ilyen útmutatásokkal és az AL ilyen gyakorlati értelmezéseivel ezek a püspökök a hűtlenség és keményszívűség szintisztán emberi hagyományait viszik be az Egyház életébe, mint például azokat az Ószövetségből, az írástudókéból és farizeusokéból, amiket Jézus Krisztus elítélt.

Hogyan merült fel egyáltalán ez a probléma az Egyház tanításának hirdetésében?

A jelenlegi tanítás- és gyakorlatbeli zavar a házasság felbonthatatlansága, valamint a Tízparancsolat, és így általában az erkölcsi törvény egyetemes érvényessége kapcsán, egy sokkal mélyebb és elterjedtebb jelenségnek, az erkölcsi relativizmusnak a tünete, ami immár több mint ötven éve fertőzi az Egyház életét. Ez a jelenség a szubjektivizmus filozófiai elvének az elfogadását jelenti a racionális és erkölcsi igazságok terén. Ez a modern idők egy tipikus elve, amelyet túlzott emberközpontúsággal jellemezhetünk. Ez az emberközpontúság azt jelenti, hogy az ember saját magát helyezi Isten helyére, hogy az ember határozza meg, mi igaz és mi hamis, mi jó és mi rossz, és hogy az ember következőképpen elismerést vár. Istent, és különösen Krisztust, a megtestesült Istent ezért félretolják még a liturgikus ünneplésekben is, ahol Istent az Eucharisziában gyakran a sarokba helyezik a tabernákulummal együtt, ahol az ember pap helyezi magát a központba, az emberek felé fordulva a teljes liturgia alatt, annak ellenére, hogy a liturgia mindenekelőtt Krisztus előtti hódolatról kellene, hogy szóljon, és nem pedig a pap arcának bámulásáról.

Ön közismert támogatója a hagyományos liturgiának és az Eucharisztiá imádatának. Hogyan jutott erre a hozzáállásra?

A legmélyebb tanulság, amit a szentmise hagyományos formájának ünnepléséből megtanultam, ez: én csupán szerény eszköze vagyok a természetfölötti és mindenekfelett szent cselekménynek, amely elsődleges celebránsa Krisztus, az Örök Főpap. Amikor a hagyományos szentmisét ünneplem, úgy érzem, hogy a celebrálás közben bizonyos értelemben elveszítem az egyéni szabadságomat, mivel a szavak és gesztusok a legapróbb részletig az előírásokat követik, én pedig nem tudok szabadulni tőlük. Legmélyén a szívemben úgy érzem, hogy én csupán szolgálója és szolgálója vagyok annak, aki viszont szabad akarattal, hittel és szeretettel, nem az én akaratomat, hanem Isten akaratát teljesíti, a legapróbb részletekig. A szentmise hagyományos és több mint kétezer éves rítusa, amelyet a Trienti Zsinat sem változtatott meg, mivel az *Ordo Missae* a zsinat előtt és után szinte teljesen azonos, hirdeti és erőteljesen az örömhírét közli a kimondhatatlanul szent és mérhetetlen Isten Megtestesülésnek és Kinyilatkoztatásának, aki a liturgiában a „velünk lévő Istenként”,

az „Emmánuelként” olyan kicsiny és hozzánk közelivé válik, még a kötelező liturgikus cselekmények legkisebbikében is. A szentmise hagyományos rítusa magasan művészi, és egyben erőteljes hirdetője az evangéliumnak, és a megváltásunk művét jeleníti meg. Amikor klerikusok és püspökök megakadályozzák, vagy korlátozzák a hagyományos szentmise ünneplését, nem engedelmessé válnak annak, amit a Szentlélek az Egyházzal közöl, és a lelkipásztorsággal rendkívül ellenkező módon járnak el. Úgy viselkednek, mint a liturgia kincsesládájának birtokosai, ami azonban nem hozzájuk tartozik, mivel annak ők csak kezelői. A hagyományos szentmise ünneplésének megtagadásával, akadályozásával, vagy hátrányos megkülönböztetésével úgy viselkednek, mint egy hűtlen és önkényeskedő intéző, aki – a házigazda útmutatásaival ellentétben – zárva tartja az éléskamrát, vagy mint a gonosz mostoha, aki a gyermekeknek sovány kosztot ad. Talán az ilyen klerikusok az igazságnak attól a hatalmas erejétől félnek, ami a hagyományos szentmise ünneplésén keresztül átragyog. A hagyományos misét egy oroszlánhoz hasonlíthatjuk: engedjük szabadon, és majd megvédi magát.

És mi volt az ön személyes útja a hagyományos liturgiához?

Az én utam a hagyományos liturgiához természetes módon vezetett, a katolikus hitnek azon oktatásától kezdődően, amit az édesanyám és a nagymamám adtak az Egyház üldöztetése alatt, amikor a Szovjetunióban éltem. Engem egy szent pap is tanított, Janis Pawlowski atya, egy lett kapucinus pap, aki bebörtönzést szenvedett az üldözés alatt, és aki később a plébánosom lett az észtországi Tartuban. Abban az időben gyerekként és fiataloként azt tanították nekem, hogy minden dolog, ami az Oltáriszentséggel kapcsolatban áll, kiemelkedően szent és fenséges kell, hogy legyen. Pawlowski atya a szentmisét mindig a tabernákulum felé fordulva celebrálta. Amikor a családom 1973-ban Nyugat-Németországba emigrált, mélységes megdöbbenést és átható szomorúságot éltünk át, amikor a szentmise celebrálásának új formáját láttuk, ami az emberek felé történt, mint egy zárt körben. A celebrálás e formája az istentiszteletnek arra a formájára emlékeztetett, amin egyszer egy baptista közösségben segédkeztem a Szovjetunióban. Egy további sok számunkra a kézbe áldozás gyakorlata volt. A szüleim, a testvéreim számára, és számomra egy ilyen gyakorlat valóban elborzasztó volt, az édesanyám még sírt is, amikor ilyet látott. Köszönöm Istennek azt a nagy kegyelmét, hogy egész életemben vágyódhattam a lelkemben a szentmise ünneplésének szent és fenséges módjára. Úgy nevezném ezt, hogy „sensus liturgicus fidei”: liturgikus hitérzék. Fiatalemberként az ausztriai *Canons Regular* közösséghez csatlakoztam, ahol

a szentmisét, az új forma szerint, de latinul és a tabernákulumban lévő Úr felé celebrálták, az Oltáriszentséget pedig térdelő híveknek, nyelvre adták. Amikor XVI. Benedek pápa 2007-ben rehabilitálta a szentmise hagyományos liturgiáját, számomra mély örömet jelentett, mivel én magam is a szentmise ünneplésének olyan formáján celebrálhattam vagy asszisztálhattam, amelyet a gyermekkoromban, az egyházüldözés alatt élhettem át, ugyanazt a formát, amit a szüleim és nagyszüleim éltek át. XVI. Benedek szavaival élve: „Ami az előző nemzedékek számára szent volt, számunkra is szent és nagy marad, s nem válhat váratlanul teljesen tiltottá vagy nem ítéhető károsnak. Mindegyikünknek jót tesz megőrizni azt a gazdagságot, mely az Egyház hitében és imádságában alakult ki” (XVI. Benedek pápa levele a püspökökhöz a *Summorum Pontificum* közzététele alkalmából). Mi több, a hagyományos liturgia rehabilitálásának XVI. Benedek pápa szerint pozitív és gazdagító hatása kellene, hogy legyen a szentmise új rítusára. Az egyik leginkább szükséges gazdagodás az új rítusban is az Úr felé celebrálás kellene, hogy legyen, ahogy azt XVI. Benedek pápa, és újabban Robert Sarah bíboros, az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa ajánlják.

Néhány évvel ezelőtt egy új „Syllabus errorum” kiadására hívtak fel. Mik azok a leggyakoribb „hibák”, amelyek leginkább veszélyeztetik a hitünket manapság?

A lista a következő lehetne: 1) A zsinat előtti és zsinat utáni Egyház elmélete, annak szakítás vagy törés értelmében, a „zsinat utáni” Egyház melletti kiállással, a valódi Egyházat pedig „zsinati egyházként” elképzelve, egy új Egyház képét, „a II. Vatikáni Zsinat Egyházát” megalkotva vele. 2) Annak elmélete, hogy más keresztény felekezetek és más vallások is valóságosan az Isten akaratára szerinti megváltás útjai. 3) Annak elmélete, hogy a nőknek hozzáférést kell kapniuk a felszentelt szolgálatokhoz, legalább a diakonátushoz, amely olyan törekvés, amit nagyban támogat a női akolitusok és lektorok széleskörű elterjedtsége, amely gyakorlatot egyáltalán nem említették a II. Vatikáni Zsinat dokumentumai. 4) Kételyek a Miasszonyunk örök szüzességében, különösen Jézus szüzi fogadásában, és a Miasszonyunk szüzességében a szülés alatt (virginitas in partu). 5) Annak elmélete, hogy a szentmise mindenekelőtt egy testvéri összejövetel, és hogy a szentmise áldozati jellege metaforikus vagy dicsőítő áldozat csupán (ezt a tévedést lépésről lépésre nagyban megerősítette a szentmise tipikus összejövetel-típusú celebrálása, ti. a „versus populum” celebrálás általánossá vált gyakorlata, amit a legkevésbé sem említettek a II. Vatikáni Zsinat atyái). 6) A transzszubsztanciációba, mi több, a valódi jelenlétbe

vetett hit hiánya (amelyet nagymértékben a kézbe áldozás modern gyakorlata okoz, amelyet a zsinati atyák soha el sem tudtak volna képzelni, és amelyet maga VI. Pál pápa is veszélyesnek ítélt). 7) Téves vélemények a püspöki kollegialitásról, amelyek a püspökök kollégiumának általános és legfőbb tekintélyt tulajdonítanak az egyetemes Egyház kormányzásában, az Egyház teste számára egyfajta „kétfejűséget” teremtve, amely az Egyház isteni alapításának ellentmond. 8) A püspöki kollegialitás elvének téves gyakorlása a nemzeti és nemzetközi szinten működő püspöki konferenciákon keresztül, gyengítve ezáltal az egyházmegyes püspökök isteni alapítású egyéni tanítói és kormányzói tekintélyét. 9) Kételyek a pokol örökkévalóságában. 10) Kételyek az emberi személyek pokolbeli örök kárhozatának valódi lehetőségében, ami azt jelenti, hogy a pokol üres. 11) Kételyek a purgatóriumbeli vezeklés szükségességében az ideigtartó büntetések miatt. 12) A keresztény élet és igazság naturalisztikus nézete, amiben az aktivizmus és a társadalmi elköteleződés válnak meghatározóvá az imádsággal és istendicsőítéssel szemben, és ami egyfajta újpelagianizmust jelent. 13) A fogamzásgátlás súlyos erkölcstelenségének el nem ismerése. 14) Egy érvényes házasság felbonthatatlanságával kapcsolatos gyakorlati tévedések (amik jellemzők az elváltak Oltáriszentséghez engedését támogatók között). 15) A homoszexualitás és a homoerotizmus objektív rendellenességével, valamint az azonos neműek házassági kapcsolatának objektív erkölcstelenségével kapcsolatos tévedések, amelyekkel végső soron szodómiát támogatnak. 16) A szolgálati és általános papság alapvető különbözőségével kapcsolatos zavar. 17) Kételyek a papi cölibátus megfeleltetése, és az apostoli hagyomány miatti sokévszázados értéke kapcsán.

Van – a meglehetősen különlegesnek számító – astanai érsekségben végzett pásztori szolgálatának hatása az egyetemes Egyház ügyeivel kapcsolatos álláspontjára?

A katolikus Egyház természetesen egyetemes, és még a legkisebb és leginkább periférián lévő közösségekben is az Egyház teljessége van jelen, ha azokat egységben megtartják a katolikus hittel, a liturgiával, és Péter római székével, a pápával, Krisztus földi helytartójával. Ezért annak érdekében, hogy Isten országának épülését segítsük az Egyház életében, nem szükséges kimagasló pozíciókat elfoglalnunk. Mi több, a II. Vatikáni Zsinat tanítása szerint valamennyi püspöknek, annál fogva, hogy a püspökök testületének tagja, törődnie kell az egész Egyház közös lelki javával is, a saját hozzájárulását hozzátevé az imádságain, áldozatain, szavain és tettein keresztül. Az Egyház valóban egy élő szervezet, Krisztus Misztikus Teste, ahol minden tag fel kell,

hogy ajánlja a hozzájárulását Krisztus, az Egyház valódi fejének lelkületében, követve az apostolok példáját, akiknek a püspökök utódai. A katolikus közösség Kazahsztánban létszámát tekintve nagyon kicsi, a teljes népességnek talán csak fél százaléka. Azonban Kazahsztánban az a megtiszteltetésünk, ami egyúttal kötelez is, hogy rengeteg mártír és hitvalló örökösei vagyunk. Ezt az örökséget az Egyház legnagyobb gazdagságának tartom, amit meg kell őriznünk. Ezért nem a pénzügyi jólét, és nem is a hivatali struktúra és számos lelkipásztori bizottság az, ami igazán építeni fogja az Egyházat, hanem az erős, tiszta, és rettenthetetlen hit, amit az előző, üldözött Egyház hagyott ránk. Nagyon boldoggá tesz, hogy a püspöki szolgálatomat egy szegény és kicsiny Egyházban végezhetem, a legtávolabbi periférián. A legjelentősebb emberi és lelki értékek egyike, ami még mindig jelen van a közösségeinkben és a kazah társadalomban, a mély tisztelet a szent és fenséges dolgok iránt, és különösen az édesanya és az idős emberek iránt.

(http://katolikusvalasz.blog.hu/2017/05/08/_epitsunk_krisztusra_interju_athanasius_schneider_puspokkal)

Jövőkép: szentségi élet

Pár évszázad és nyoma se lesz az Isten által teremtett világnak. Az emberiség saját önző tevékenységébe veszve él, reménytelenül kusza kapcsolatok hálózatában. És már önmaga se az, akit az Isten megteremtett, férfinak és nőnek. A gépek által szabályozott környezetben különféle „fejlesztések” által felismerhetetlen nemű és személyiségű szupermenek küzdenek nagy önfeláldozással az emberi jogok világméretű megvalósításáért.

Ami az isteni teremtségből megmarad, azt elzárt területeken, pénzért mutogatják. Növények és állatok, kalickákban, üvegházakban egymástól elzárva tengetik életüket. Már senki se tudja mi volt az eredeti hivatásuk az élők szövetében. Kiválasztott emberek egy csoportja azzal foglalkozik, hogy ezt próbálja kitalálni, és genetikai állományait arra használni, hogy az emberiség számára valamiképpen hasznosíthatók legyenek. Egy másik csoport hangosan azon jajong, hogy ezek az élő organizmusoknak joga van a szabad élethez. De nem képes felismerni, hogy minden, ami él, az az ember rabságában sínylődik. Akárcsak maga az ember.

Ebben a világban nincs rend. Ezért nincsenek évszakok. Se nappal se éjjel. Nem látják a Napot, a Holdat, se a csillagokat. Nincsenek felhők, nincs

alkonyat sem. Minden kiegyenlítetten és unalmasan folyik, energiatakarékosan olyan organizmusok számára, amit az ember saját maga korcsosított az „emberiség közös örökségéből”. Ebben él az átlagember, aki az unalmát zajjal és kábítószerrel nyomja el. Ennek az embertelen életnek a vége biztos halál. Társadalmát a pénz irányítja, ami elektronikus úton terjed, megfoghatatlanul, akár egykor a sejtekbe ojtott élet.

Ebben a társadalomban él hét kis közösség, elszigetelve, elzárva, utolsó reményként. A közösségek életét áthatja egy olyan hagyomány, amit a halálból feltámadt Jézus Krisztusra és rajta keresztül az életet teremtő mennyei Atyára tudnak visszavezetni. Jézus Krisztus nevéhez a végletekig ragaszkodnak, mert nélküle nem érhető meg semmi. Isten sokmilliárd neve csak pusztá szofizma. A közösségek szentségi életet élnek. Keresztelnek, gyóntatnak, utolsó kenetet adnak. Kiengesztelődnek, áldoznak, nőszülnek vagy életüket Istennek ajánlják. Tudják, a lelkük a legnagyobb kincs, amit az örök életre teremtettek. Papjaik vannak, akik jó pásztorok. És nem a világ, hanem az Úr Jézus nyelvén beszélnek.

A közösségi életet átható hagyományt liturgiának nevezik, ami betölti az ő különös módon felépített szellemi katedrálisukat. Ennek szegletköve megintcsak: Jézus Krisztus személye. Ez a liturgia rendezett, ciklikus és Nap járásához igazodott. Bár a Napot és a Holdat is elrejtették, ez a liturgia megtartja a kis közösségeket nemzedékről nemzedékre. Az életük középpontja az Oltáriszentség, ami megintcsak Jézus Krisztus személye: titokzatos, elfoghatatlan valóság, aminek segítségével magukhoz veszik az élet forrását. Így emlékeznek az ő Urukra, és várják eljövételét, amikor új eget és új földet alkot. Megsemmisíti a hazugság pénzre épült társadalmát és visszaállítja az isteni rendet: új eget és új földet alkot, amit megint beborít az élet palástjával. Gyönyörű kert lesz újra lakóhelyük, a Föld. Virágzó fákkal és folyóvizekkel. Minden élni fog.

Amikor az Úr Krisztus Jézus visszajön, ők lesznek azok, akik felismerik a felhőkön érkezőt. Nem egy újabb varázslatra alapult fejlesztést látnak az egekben, hanem azt, akire ők annyira vártak. De örömük mélyén ott a szívfájdalom, hogy lelkek milliárdjai veszték el, mert a népeket a varázslás elvezette az élet forrásától. Ezért mindaddig, amíg az ő Uruk fel nem tűnik a felhőkben, így imádkoznak: „Jézus, hiszek benned. Imádlak, reméllek, szeretlek. Kérlek, bocsáss meg mindazoknak Jézus, akik nem imádnak, nem szeretnek, és nem remélnek.”

Bálint Zsolt

Egy ördögűző pap munkájáról

A lengyel Piotr Glass ördögűző atya munkájáról szóló film alapján
(<https://www.youtube.com/watch?v=ON3fMLk6ZaU&t=1839s>)

Az 1 óra 21 perces filmből tájékoztatósi, információ nyújtási szándékkal emeltünk ki részleteket, amelyek reményeink szerint a hitéletet segíthetik, további gondolatokat indíthatnak bennünk a sátán erejét, ravaszságát illetően, és a sátántól való távolság tartásunk területén – mi mindenre kellene, lehetne vigyáznunk hétköznapijainkban (a szerkesztő).

Az atya tapasztalataira alapozva állítja, hogy az emberben nem létezik a senki területe. Az emberben mindig kell laknia vagy Istennek vagy a démonnak. Ha nincs valaki az Isten Szívében, akkor ezt a területet a démon foglalja el. A sátán folyamatosan keresi az utat, hogy be tudjon lépni a bensőnkbe. A sérülések erre kiváló lehetőséget szoktak nyújtani.

A filmben szereplő egyik ember a korábbi megszállottságáról – többek között – az alábbiakat mondta. Amikor Szentségimádáson volt, nem látta a Szentostyát, helyette csak egy fekete lyukat. A Szentségimádáson szétszórt kérdésekre semmiféle válasz nem jutott eszébe, le volt bénítva – hiába volt testileg ott... Nem tudta eldönteni, hogy mi az igaz és mi nem az. Az illető hazament és le volt bénítva minden szent dologgal kapcsolatban, például a Biblia vagy egy szentkép szövegét nem látta, de minden mást tudott olvasni. Amikor ezt elmondta a barátjának, az érte jött, és visszavitte a templomba, ahol mellette elkezdte imádkozni a rózsafüzért. Szép lassan tért magához a rózsafüzér imádság közben, hiszen már olyan állapotban volt, hogy nem volt a teste ura. A barátjának kellett keresnie ördögűző papot, mert erre ő nem lett volna képes.

A pap véleménye szerint, amikor valaki teljesen átadta magát a sátánnak, az abból való kiszabadulás sok időt vesz igénybe, közben engesztelnie, vezekelnie is kell az illetőnek azokért a dolgokért, melyeket a sátánnak ajánlottsága alatt megtett magával és ember társaival.

Ha csak belesodródik valaki a sátáni dolgokba, akkor gyorsabban lehet beöle szabadulni, mert nem tudatos akarattal tette azt.

A mai helyzetre utalva hallhattuk, hogy általában a gond akkor kezd jelentkezni, ha azt mondogatjuk, hogy „hát mindenki ezt csinálja, mi vele a probléma?”

A bűnbánatot érintve az atya mondja, hogy az olyan gyónás szentségtörés, amikor a bűneinket nem mondjuk ki, egyenként felsorolva. Előfordul, hogy a

szemérmességünk következménye, hogy szentségtörést követünk el gyónás közben. Ez után pedig azt gondoljuk, hogy minden rendben van, hiszen gyónunk. És ha így áldozunk, akkor azzal is szentségtörést követünk el.

A gyónásban sokszor nem mondunk el minden bűnt, sokszor nem is tudjuk, hogy mik a bűnök, hiszen nincs elég információnk róla. A démonok nagyon örülnek ennek és elrejtőznek az apróságokban. Csak a konkrét megnevezés segít az eltávolításban, általánosítva semmi sem működik.

Az atya sátánüző tapasztalatai alapján állítja, hogy a szexualitás démonjai nagyon keményen ragaszkodnak, nagyon nagyon nehéz tőlük szabadulni. Az ilyen keményen ragaszkodó démonok elleni harc hosszú és kimerítő.

A szexualitás a sátánnak az egyik legnagyobb és legegyszerűbb kapuja, mivel manapság a pornográfia mindenhol jelen van. A pornográf dolog nézése nem megszálottság, de megnyitja azokat a gondolatainkat, melyek alapján könnyen belesodródunk a megszálottságba.

Sok a szexuális bűn, melyekről a világ azt állítja, hogy „normális”, hogy ez a „szeretet”. A szexuális bűnök között külön kell említeni az azonos neműek közötti fajtalanokodást. Az atya név szerint említette az ebbe a csoportba tartozó fő démonokat: Baál a homoszexuálisok démonja, Istar a leszbikusok démonja. Ezek szörnyű démonok, más démonokkal együtt rabszolgává teszik az embert. A beköltözésükhöz akár elég lehet egy fiatalkori egyszeri „kísérlet” alkalom is.

Az atya a sok éves tapasztalata alapján összeállított egy listát a szexualitáshoz köthető bűnökről, melyeket érdemes átgondolnunk:

Csábítás, perverzió, gyerek megrontása, maszturbáció, vágó, kicsapongás, a „szellemi csere”, elköteleződés a gonosz léleknek, házasságon kívüli paráznaság, házasságon belüli, állatokkal való fajtalanokodás, fogamzásgátlás, kinevetés, gúny, trágárság, megszakított közösülés (sperma pazarlás), szérentelenség, pedofília, Jezabel (szexuális manipuláció), petting, a pornográfia, az internetes pornográfia, pornográf filmek és magazinok, disznó viccek, érzékcsalódás, erkölcsstelen tánc, erkölcsstelen viselkedés. Szexuális pózok, természetellenes közösülési módszerek, perverz cselekmények, vérfertőzés, szexuális éhség, nemi erőszak, zaklatás, stb.

Glass atya állítása szerint ezeken nagyon szoktak csodálkozni a hívek. Mivel ezekbe nem is gondolunk bele (ezek egy részére nem is figyelmeztetett minket senki) ezért gyónáskor sokszor nem is tudjuk megvallani azokat, hiszen nem tartjuk bűnnek. Valamilyen általános szabadító ima nem elegendő, hogy megszabaduljunk ilyen bűnöktől. A régi sebeket fel kell tépni, vissza

kell menni és nevére nevezni a bűnöket, azokat név szerint meggyónni, vagy a sátánüzésnél is név szerint lehet ezektől csak megszabadulni. Az általános dolgok nem működnek. Szembe kell nézni magunkkal, az aprónak tűnő bűneinkkel is, csak akkor várható szabadulás.

Jézus magyarázata a Tízparancsolatról

(Valtorta Mária látomásai alapján, részlet az Isten Tízparancsolata c. könyvből, Stella Maris Alapítvány, 2015)

6. „Ne paráználkodj!”

„Ne paráználkodj!”

Ne nézzetek körül (most), keresvén, hogy kinek arcáról rí le a bujaság. Legyetek szeretetteljesek egymás iránt. Ti sem szeretnétek, ha valaki lelketek mélyére látna! Azért ti se figyeljétek szomszédotok zavaros tekintetét vagy lehajtott, elpirult arcát.

Mondjátok – főleg ti, férfiak – közületek ki nem harapott bele ebbe a hamuban és ganéjjal sült pogácsába, a (tisztátalan) nemi gyönyörökbe? Vagy csak az bujaság, ha valaki egy órát tölt a kéjnök karjaiban? Nemde az is bujaság, ha valaki megszentelteleníti a házasságot feleségével? Megszentelteleníti, mert törvényesített bűn az, amikor kölcsönösen kielégítik érzéki vágyaikat, de ugyanakkor elkerülik annak minden következményét! A házasság célja a gyermeknemzés, és az erre szolgáló cselekedetnek termékenységre (alkalmasnak) kell lennie, ezt a célt szolgálja. Enélkül erkölcsstelenység. A nászágyat nem szabad bordélyházzá tenni. Azzá válik, ha bepiszkítja valaki az érzékiséggel, és nem szenteli meg az anyasággal.

A föld nem utasítja el a magot. Befogadja, és az palántává nő. A mag nem menekszik a (felszántott) földtől, amelybe elvetették, hanem azonnal gyökeret ereszt, bekapaszkodik, hogy növekedjék, és kalászba szökkenjék. Azaz, a növények a föld és a mag házasságából származnak. A férfi (adja) a magot, a nő a földet, a kalász pedig a gyermek. Bűn, ha visszautasítják a kalász termelését, és bűnösen megsemmisítik az (életadó) erőt. Prostitúciót követnek el a nászágyon, amely nemcsak hogy nem különbözik attól, hanem még súlyosabb, mert nem engedelmeskednek a parancsnak: „Legyetek egy testté és sokasodjatok gyermekeitekben.” (Vö. Ter 1,26-28, 2,18-24, 9,1)

Lássátok meg ezt ti, nők, akik szándékosan terméketlenné teszitek magatokat, akik a világ előtt törvényes feleségek vagytok, de nem Isten szemében; akik jóllehet megbecsülésnek örvendhettek, de ugyanakkor paráználkodtok férjetekkel, mert nagyon gyakran nem az anyaságot keressétek, hanem a gyönyört. Nem fontoljátok meg, hogy a (tisztátalan) gyönyör mérge, amit magatokba szívtok attól, akinek fertőzött a szája. Tűz az, amelyet meggyújtotok, s amely, hogy kielégítse magát, kipattan a tűzhelyből és feléget titeket. Mindinkább kielégíthetlenné válik. A hamu maró ízét hagyja nyelvetek alatt. Undort, hányingert, önmegvetést és a büntárs megvetését okozza. Amikor a két fellángolás között felébred a lelkiismeret, csak ez az önmegvetés származhat belőle, mert (a bűnös érzi, hogy) lealacsonyította magát az állatok szintje alá.

Hallottátok: „Ne paráználkodj!”

Az ember sokféleképpen paráználkodik. Nem akarok foglalkozni azzal a felfoghatatlan egyesüléssel, amelyet a Leviták könyve elítél a szavakkal: „Ne hálj férfival, úgy, ahogy asszonnyal szokás hálni;” és „Ne hálj együtt semmiféle állattal, attól tisztátalanná válsz. Az asszony se adja oda magát állatnak, hogy vele háljon. Ez undok dolog.” (Lev 18,22-23)

De miután hangsúlyoztam a házastársak kötelességét a házasságot illetően, amely megszűnik szentté lenni, amikor bűnös módon terméketlenné teszik, beszélni akarok az igazi és sajátos értelemben vett paráznaságról a férfi és a nő között, amikor pénzzel vagy ajándékokkal kölcsönösen bűnbe viszik egymást.

Az emberi test pompás templom, amelynek oltára van. Ezen az oltáron Istennek kell lennie. De Isten nincs ott, ahol romlottság uralkodik. Azért a tisztátalan test oltára meg van szentségtelenítve és nélkülözi Istent.

Akárcsak a részeg, aki hentereg a sárban és saját hányadékában, az ember lealacsonyítja magát az állati paráznasággal, és rosszabbá válik a féregnél és a legmocskosabb állatnál. Ha van köztetek valaki, aki lealacsonyította magát egészen addig, hogy áruba bocsátotta saját testét, mint ahogy kereskednek a tükörmennyel vagy az állatokkal, mondja meg nekem, mi jó származott rá ebből? Vegyétek kezetekbe saját szíveteket, figyeljétek meg, kérdezzétek meg, hallgassátok meg, lássátok sebeit, fájdalmas remegését, és utána mondjátok meg, és válaszoljatok nekem: oly édes volt az a gyümölcs, hogy megérte ezt a szívfájdalmat? Megérte annak a szívnek fájdalmát, amely szív tisztának született, és amelyet ti rákényszerítettetek arra, hogy tisztátalan testben éljen, és azért verjen, hogy éltesse és fűtse a paráznaságot, hogy elpusztuljon a bűnben?

Mondjátok meg nekem: annyira elfajultatok, hogy nem zokogtok titokban, amikor halljátok egy gyermek hangját, aki anyját hívja? És akkor saját anyátokra gondoltok. Ti kéjnök, elmenekültetek hazulról, vagy kidobtátok titeket onnan, nehogy a rothadt gyümölcsből kiszivárgó rothadás megrontsa többi testvéreteket is. Gondoljátok anyátokra, aki talán meghalt a fájdalomtól, amikor azt kellett mondania magának: „Gyalázatos alakot szültem!”

Nem érzitek, hogy szívetek a földbe süllyed, amikor találkoztok egy tisztességben megöszült öreggel, és apátokra gondoltok, akire szégyent hoztatok, mintha telt marokkal sarat dobtatok volna rá; és amikor arra a szégyenre gondoltok, amit szülőföldetekre hoztatok?

Nem éreztek lelkiismeret-furdalást, amikor látjátok egy házastárs boldogságát, vagy egy szűz ártatlanságát, és azt kell mondanotok: „Én minderről lemondtam, és sosem lesz már részem benne!”

Nem érzitek, hogy szégyenetekben lesül a bőr arcotokról, amikor az emberek vágytól epekedve, vagy megvetéssel eltelve néznek rátok?

Nem érzitek nyomorúságokat, amikor vágyakoztok egy gyermek csókjára, és nem meritek többé azt mondani neki: „csókolj meg”, mert életeket öltetek meg, amikor azok megkezdődtek, eltaszítottátok magatoktól, mint keletlen terhet, mint haszontalan akadályt, leszakítottátok a fáról, amelyen megfogantak és a trágyadombra dobtátok, és most ezek a kis életek azt kiáltják felétek: „gyilkos”!

De mindenelőtt nem remegtek attól a Bírótól, aki teremtett titeket, és aki vár rátok, hogy megkérdezze tőletek: „Mit tettél magaddal? Talán ezért adtam neked életet? Férgectől és rothadástól hemzsegő fészek, hogy mersz színem előtt állni? Elteltél a gyönyörrel, ami istened volt. Menj az örök átok helyére!”

Ki sír? Senki? Azt mondjátok: senki? Dehogynem, lelkem egy másik léleknek megy elébe, aki sír! Miért megy elébe? Azért, hogy kiátkozza, mert prostituált? Nem. Azért, mert szánakozom lelkén. Minden undorodik bennem mocskos testétől, amelyet kiver a tisztátalanság verejtéke. De a lelke!

Ó, Atyám! Atyám! Ezért a lélekért is testet öltöttem, és elhagytam az eget, hogy megváltója legyek és oly sok nővére lelkének! Nemde fel kell vennem ezt az eltévedt báránnyt, és el kell vinnem az akolba, meg kell tisztítanom, egyenesítenem kell a nyájjal, meg kell etetnem, azzal a tökéletes szeretettel, amilyen tökéletes csak az enyém lehet, amely annyira más mint azoké, akik csak névleg szeretnek, valójában azonban gyűlölnék; azzal a szeretettel, amely részvevő, teljes, kedves, hogy (a lélek) ne sirassa többé az elmúlt időt, vagy csak azért

emlegesse sírva, hogy mondja: „Sokáig voltam távol Tőled, Örök Szépség. Ki adja vissza nekem az elvesztett időt? Hogyan élvezhetem a számomra hátralevő kis időben, amit élvezhettem volna, ha mindig tiszta maradtam volna?”

Mégse sírj, te a világ minden érzékiségétől sárba tiport lélek. Idefigyelj! Te mocskos rongy vagy, de újra virággá válhatsz. Szemétdomb vagy, de virágágygá lehetsz. Tisztátalan állat vagy, de újból angyallá változhatsz. Egykor az voltál. Virágos mezőkön táncoltál, rózsza voltál a rózsák között, friss voltál, mint azok, illatoztál a szüzességtől. Derűsen énekelted gyermekkori dalaidat, és utána odafutottál anyádhoz, apádhoz, és azt mondtad nekik: „Szeretlek titeket.” És a láthatatlan ör(zőangyal), aki ott van minden teremtmény mellett rámosolygott a te tiszta, égszínkének lelkedre...

És utána? Miért? Miért szakítottad ki ártatlan kis szárnyadat? Miért tapostál rá apád és anyád szívére azáltal, hogy más, bizonytalan szívek után futottál? Miért változtattad tiszta hangodat a szenvedély hazug szólamaivá? Miért törted össze a rózsaszálat és becsstelenítetted meg saját magadat? Tarts bünbánatot, Istennek leánya. A bünbánat megújít. A bünbánat megtisztít. A bünbánat felemel. Az ember nem képes megbocsátani neked? Még apád sem lenne többé képes erre? Isten azonban megteheti. Mert Isten jóságát nem lehet összehasonlítani az emberi jósággal, és az Ő irgalmassága végtelenül felülmúlja az emberi nyomorúságot. Tiszteld meg saját magadat azzal, hogy a becsületes étellel visszaadod lelked becsületét. Megigazulva Istennél, nem vétesz többé lelked ellen. Új nevet kapsz Istentől. És ez számít. Maga a bűn vagy jelenleg. Becsületessé válsz. Áldozattá válsz. Bünbánatod vértanújává válsz. Jól értettél ahhoz, hogy gyötörd szívedet azzal, hogy a testben gyönyörködtetted. Most megtanulod meggyötörni testedet, hogy szívednek örök békét adj.

Menj! Menjetek mind! Mindenki saját terhével és saját gondolatával, és gondolkodjatok el ezen. Isten mindenkit vár, és nem utasít vissza egyetlen bünbánót sem. Az Úr megvilágosít titeket, hogy megismerjétek lelketeket. Menjetek!

9. „Felebarátod feleségét ne kívánjad!”

Jézus egy házasságtörő fiatalember anyjának kérésére meggyógyítja a bünbánó fiatalembert bőrbajából, amelyet abban az időben „leprának” tartottak. Utána beszélni kezd a kilencedik parancsolatról.

A parancsolat: „Felebarátod feleségét ne kívánjad” kapcsolatban áll a „ne paráználkodj”-jal. Mert a vágy mindig megelőzi a cselekedetet. Az ember nagyon gyenge ahhoz, hogy képes lenne kívánni valamit anélkül, hogy utána ne

teljesítené kívánságát. De ami a legszomorúbb, az ember nem képes ugyanezt megtenni a jó kívánságok esetében. Amikor rosszat kíván, azt utána teljesíti. Amikor jót kíván, utána megáll, sőt esetleg még meg is hátrál.

A bűnös vágy magától terjed, mint a dudva. Gyermeketek vagytok, és nem tudjátok, hogy ez a kísértés, bomlasztó, és menekülni kell tőle? „Kísértést szenvedtem” – régi védekezés! De éppen azért, mert már régen ismerik, az embereknek emlékezniük kellene következményeire is, és tudniuk kellene „nem”-et mondani. A mi történelmünkben nem hiányoznak a tiszta emberek példái. Ők tiszták maradtak az összes érzéki kísértés és az erőszakoskodók fenyegetése ellenére is. Rossz a kísértés? Nem. A Gonosz a műve. De annak számára, aki győzedelmeskedik felette, dicsőséggé válik.

Az a férj, aki más szeretőket keres, gyilkosa feleségének, gyermekeinek és önmagának. Az, aki belép más lakásába, hogy házasságtörést kövessen el, rabló, és pedig a leghitványabb. Hasonlít a kakukkhoz, áldozathozás nélkül örül más fészéknek. Az, aki visszaél barátjának jóhiszeműségével, csaló, mert barátságot színlel, valójában azonban nem barátja. Az, aki így cselekszik, megbecssteleníti magát, és gyalázatot hoz szüleire. Vele lehet-e akkor az Isten?

Csodálatosan meggyógyítottam ezt a fiatalembert szegény anyja könyörgésére. De olyan undor tölt el a bujaság miatt, hogy hányingerem van tőle. Ti felkiáltottatok a félelemtől és a borzongástól a lepra miatt. Én, lélekben kiáltottam fel, undorodásomban a bujaságtól. Körülvesz engem mindenféle nyomorúság, és mindenki számára Megváltó vagyok. De szívesebben érintek meg egy halottat, egy igazat, akinek teste már oszlásnak indult, de akinek egyenes lelke már békét élvez, mint hogy egy olyanhoz közeledjek, aki bujálkodott. Üdvözítő vagyok, de Ártatlan vagyok. Ezt észreveszik mindazok, akik ide jönnek vagy velem beszélnek, és az én egyéniségem serkentőleg hat rájuk.

Megértem, hogy szeretnétek, ha még beszélnék hozzátok. De nem vagyok képes rá. Egy alig felnőtt fiatalembernek az elzüllése és tönkremenetele az érzékiség következtében jobban fölkapart engem, mint ha magát a Halált érintetem volna meg. Menjünk a betegekhez! Ha az undor miatt, ami elfog, nem vagyok képes beszélni, legalább üdvössége leszek azoknak, akik remélnek bennem. Béke veletek!

Jézus tisztaságra buzdítja apostolait

Legyetek tiszták! Kezdjétek azzal, hogy tiszták lesztek a testben, hogy tovább haladjatok a lélek tisztasága felé. Kezdjétek az öt érzékkel, hogy tovább haladjatok a hét szenvedély felé. Kezdjétek a szemmel: azzal az érzékkel, amely

a király, és amely megnyitja az utat a leggyötrőbb és legteljesebb éhség felé. A szem látja a nő testét és megkívánja a testet. A szem látja a gazdagok gazdagságát, és megkívánja az aranyat. A szem látja az uralkodók hatalmát és megkívánja a hatalmat. Legyen szemetek nyugodt, tisztességes, erkölcsös, tiszta, és vágyaitok is nyugodtak, becsületesek, erkölcsösek és tiszták lesznek! Minél tisztább lesz szemetek, annál tisztább lesz szívetek. (Vö. Mt 6,22-23, Lk 11,34-35) Örökjetekek szemetek felett, amely mohón felfedezi a kísértő almákat. Legyetek tiszták szemetek használatában, ha tiszták akartok lenni testetekben! Ha testben tiszták lesztek, akkor tiszták lesztek a gazdagságot és a hatalomvágyat illetőleg is. Minden tisztaságnak birtokában lesztek, és Isten barátaiává váltok.

Ne féljetekek attól, hogy kigúnyolnak titeket tisztaságotok miatt. Csak attól féljetekek, hogy Isten ellenségei legyetek! Egy napon ezt hallottam: „Kigúnyol a világ, mint hazugot és házasságra képtelent, ha látja, hogy nem vágyakozol a nők után.” Igazán mondom nektek, hogy Isten azért rendelte el a házasságot, hogy felemeljen titeket az Ő követőivé a nemzésben és az Ő segítőivé az ég benépesítésében. De van egy sokkal magasabb állapot, amely előtt meghajolnak az angyalok, akik látják annak magasztosságát, de nem képesek azt követni. Egy állapot, amely tökéletes, amikor a születéstől a halálig tart, de amely nincs elzárva azok elől sem, akik többé nem szüzek, de akik lemondanak férfi vagy női termékenységükről, lemondanak testi nemzőképességükről, hogy csak lélekben váljanak termékenyekké és nemzőképessé.

Ez olyan lemondás a házasságról, amely nélkülözi a természetes tökéletlenséget, s nem elszenvedett vagy önkéntes öncsonkításból ered. Ez a házasságról való lemondás nem akadályozza annak, hogy az oltárhoz közeledjenek, sőt az eljövendő századokban ezek fogják szolgálni és körülvenni az oltárt. (Vö. Lev 21,16-24, Mt 19,10-12, 1Kor 7,1,7-8,32-34) Ez a magasabb rendű állapot: azoké, akik akarattal egyedül Istenhez tartoznak, és az Ő számára tisztán őrzik meg szívüket és testüket, azért, hogy az örökkévalóságon keresztül ragyogjanak a Bárány szeretett tisztaságában.

Péternek sok gyermeke lesz

Péter és felesége öregek voltak már és nem volt gyermekük. Pedig Péter nagyon vágyakozott gyermekekre. Azért egyszer így szólt Jézushoz:

– Mondd, Mesterem, adnál nekem is egy gyermeket? Öregek vagyunk... De te azt mondtad, hogy a Keresztelő is egy öreg asszonytól született... Azt mondtad: „És aki utánad jön, azt fogja mondani...” „Ki jön az ember után, ha nem az, aki tőle származik?” – Péter arcára kiül a kérés és a remény.

– Nem, Péter. És ne szomorkodj ezért! Olyan vagy, mint tavad, amikor egy felhő elfedi a napot. Mosolyogj, ha beborult! Nem, Péterem. Nem egy gyermeked lesz, hanem ezer és tízezer, és minden nemzetből... Nem emlékszel, hogy azt mondtam neked: „Emberhalásszá leszel?”

– Ó!... igen... de... Olyan kedves lenne, ha egy gyermek azt mondaná nekem: „papa”!

– Oly sok gyermeked lesz, hogy nem tudod megszámlálni őket. És az örök életet adod nekik. És ismét találkozni fogsz velük az égben, és hozzám hozod őket, mondván: „A te Pétered gyermekei, és azt akarom, hogy ott legyenek, ahol én vagyok”. És én azt mondom majd neked: „Igen, Péter. Úgy lesz, amint te akarod. Mivel te mindent megtettél értem, én is mindent megteszek teérted.”

Jézus nagyon kedves, amikor ezt az ígéretet teszi. Péterből kihál a földi atyaság utáni vágy és könnyezik az elragadtatástól.

– Ó, Mester! – mondja – Azonban ahhoz, hogy valaki örök életet adjon, jóra kell buzdítania a lelkeket. Én azonban nem tudok beszélni.

– Amikor eljön annak az ideje, tudsz majd beszélni, jobban, mint Gamáliel – ígéri neki Jézus.

A kézbe áldoztatásról

2017. április eleje óta rendszeres áldoztatója lettem egy budapesti plébániának. Az eltelt néhány hónap alatt érdekes megfigyelésekre tettem szert.

Legjobb tudomásom szerint a kézbe áldoztatást a II. Vatikáni Zsinat után kezdték el alkalmazni egyre több helyen, melyet utólag VI. Pál pápa engedett meg. Az elvi szempontok között szerepelt, hogy nem kell, hogy esetlegesen érintkezzen az áldoztatónak a keze az áldozó nyelvével, és hogy gyorsabb így az áldoztatás, hiszen csak az illető kezébe helyezük a Szentostyát, és máris fordulhatunk a következő áldozó felé.

Isten kegyelméből nemrég találkoztam egy pappal, akinek tanítását meghallgatva egyértelművé vált számomra, hogy áldoztatóként addig vagyok felelős a Szentostya odaadásáért, ameddig meggyőződöm, hogy az illető valóban magához vette azt. Ez teljesen reális a sátánista szekták elhatalmasodása miatt. Tehát nekem, áldoztatóként egyértelműen meg kell győződjem arról, hogy a ki- nek kezébe adtam Jézus Krisztus drága Szent Testét, az az áldozó valóban magához vette Őt. Ebből automatikusan következik, hogy akit kézbe áldoztattam,

annál meg kell várnom, hogy önmagát megáldoztassa. Csak utána fordulhatok a következő áldozóhoz.

Amennyiben valaki a nyelvre áldozást választja, akkor egyértelmű a helyzet, hiszen az illető nyelvére helyezem a mi Urunk, Jézus Krisztus drága Szent Testét, és máris fordulhatok az utána következő áldozóhoz.

Amennyiben nem érzek felelősséget Jézus Krisztus drága Szent Teste iránt, akkor nem szükséges megvárnom, hogy a kézbe áldozó magához vegye a mi Urunkat, akkor valóban gyorsabb a kézbe áldozással a szentáldozás menete. Amennyiben azonban felelősséget érzek az iránt, hogy véletlenül se lehessen visszaélni a mi Urunk Szent Testével (sátánista szertartásra elrabolni Őt), akkor figyelmem kell az önmagát megáldoztatót, amíg ezt valóban meg nem teszi. Így a kézbe áldozás több időt igényel, mint a nyelvre áldozás, annál is inkább, mert sokféle „szertartás” szerint áldoztatják meg magukat az emberek. (Az nem szokta foglalkoztatni a kézbe áldozókat, hogy a Szentostya fogdosása, a teszem-veszem közben időnként lehullanak apró részecskék a földre, mely darabokat is Egyházunk tanítása szerint Jézus Krisztus szent Testének kell tekintenünk! A következő áldozó azon fog járni...)

Tehát amennyiben felelősséggel áldoztat valaki – akár pap, akár áldoztató – akkor egyértelműen lassabb a szentáldozás a kézben áldoztatás gyakorlatával. Így az elméleti szempont, hogy ez gyorsítja a szentáldozást, pont az ellenkezőjére fordul.

Természetesen önmagában nem baj az, ha kicsit lassabb a szentáldozás, amennyiben az az Isten nagyobb dicsőségét szolgálja. Csak itt éppen az ellenkezőjéről van szó, hiszen aki önmagát kívánja megáldoztatni, az nem akar alázáttal az Úr elé járulni (kivéve egy-egy extra betegséget). Az úgy viselkedik, hogy elfogadja ugyan a mi Urunk Jézus Krisztus Szent Testét, de ő kívánja meghatározni, hogy milyen mozdulattal és milyen kéz által kerüljön be a szájába Jézus. Ellentétben a közel 2000 éves hagyománnyal, amikor térdelve várakoztak a hívek, hogy az arra felszentelt kéz helyezze nyelvükre Jézus Krisztus Szent Testét – közben mondogatva, hogy „nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj”. Ez a testtartás és ez a lelkület valóban Isten nagyobb dicsőségét szolgálja – ami nem mondható el a menet közben önmagam megáldoztatásával kapcsolatban.

Összesítve megállapítható, hogy a nyelvre áldozás amellett, hogy megadja annak lehetőségét, hogy valóban tisztelettel vegyem magamhoz Jézus Krisztus drága Szent Testét, egyben gyorsabb szentáldozást is eredményez a kézbe áldozással szemben, ahol Jézus Krisztus helyett én kerülök középpontba azért, hogy én áldoztatom meg önmagamat.

Jánossy Gábor

Luther sátáni tévtana

1517. október 31. *Luther Márton* áldozópap fellépését jelző szomorú emléknap, egyben a *protestáns lázadás* kezdete. Az Ágoston-rendi szerzetes és teológia tanára különböző erkölcsi és fegyelmi visszaélések botrányaira hivatkozva csakhamar szembeszállt az Egyház magisztériumával, míg végül meghatározó elemeiben nyilvánosan elvetette a katolikus hitet, és helyette új tanrendszert hirdetett meg. Nézeteinek jelentős része régi eretnokségeket idézett fel, foglalt össze, s öntött új formába, amely mindmáig meghatározó kiindulási pontja a századok során elburjánzó protestáns eretnokségek megannyi változata számára. Luther Márton többek között megtámadta az Egyház szívét, a hit szent titkát, a legméltóságosabb Oltáriszentséget és a szentmiseáldozatot, valamint a fölszentelt papságot, az egyházi rend szentségét. Figyelemre méltó, hogy Luther nézeteinek az átlényegülést is kikezdő, a valóságos jelenlétet relativizáló elemére a Trienti Zsinat a „*sátáni*” jelzőt használja.

Az Úr Krisztus szentmisében való jelenléte legteljesebben az átlényegülést misztériuma által valósul meg. Krisztus teljes valójában történő szentségi jelenlétét a szentmisében a szent színek átlényegülése, *transzszubsztanciációja* adja. A Luther tévtanaira reagáló Trienti Zsinat a legszentebb Oltáriszentség teológiájának tárgyalásakor elsőként Krisztus valóságos jelenlétének (*praesentia realis*) kérdéséről nyilatkozott. (1550-ben III. Gyula pápa alatt, DH 1635–1648; 1651–1661)

Krisztus igaz Egyházának kezdettől fogva rendületlen hite, hogy Megváltónknak az utolsó vacsorán mondott világos és érthető szavai (Vö. Mt 26,26–29; Mk 14,22–25; Lk 22,19k; 1Kor 11,23k.) sajátos és egészen nyilvánvaló módon jelentik, hogy az Úr saját Testét és Vérét nyújtotta az apostoloknak. (DH 1637) A kenyér és a bor szubsztanciájának eltűnése, és Krisztus Testének és Vérének megjelenése az értekek számára felfoghatatlanul megy végbe. A legméltóságosabb Oltáriszentségben igazán [*vere*], valóságosan [*realiter*] és lényegileg [*substantialiter*] jelen van a mi Urunk Jézus Krisztus Teste és Vere, együtt az Ő lelkével és istenségével, – s emiatt az egész Krisztus, – s nem csak jel vagy ábra, vagy erő szerint. „Nem más test, mint amely Máriától született, szenvedett a kereszten és feltámadt a sírból.” (Radbertus, P., *Az Úr testéről és véréről*. Paulus Hungarus – Kairosz Bp. 2001, 15.) Az Egyház mint az igazság oszlopa és biztos alapja (1Tim 3,15), az „**istentelen emberek**” által a *transzszubsztantiatio* és a *valóságos jelenlét* tanát a Megváltó szavainak kiforgatásával megkérdőjelező nézeteit „**mint sátánit megveti**”. (DH 1637)

Krisztus jelenlétének módja az eucharisztikus színek alatt egyedülálló. És e jelenlét emeli az Eucharisziát az összes szentség fölé, úgyhogy az Eucharisztia „a lelki élet beteljesedése és az összes szentség célja” (Aquinói T., *Summa Theol.* III, 73, 3.). Az Eucharisztia legszentebb szentségében „a mi Urunk, Jézus Krisztus Teste és Vére, emberi lelkével és istenségével együtt, azaz az egész Krisztus igazán, valóságosan és szubsztanciálisan van jelen”. (DH 1651) „E jelenléte pedig »valóságosnak« mondjuk, de nem kizárásos alapon, mintha a többi jelenlét nem volna »valóságos«; hanem kitüntetően, mivel szubsztanciális; tagadhatatlanul benne jelenvalóvá válik az egész és csorbítatlan Krisztus, aki Isten és ember.” (VI. Pál pápa, *Mysterium fidei*, DH 4412)

Krisztus eucharisztikus jelenléte az átváltoztatás pillanatában kezdődik, a színek minden részecskére kiterjed, és az eucharisztikus színek feloszlásáig tart. Az egész Krisztus van jelen a színek mindegyikében, és az egész Krisztus van jelen azok minden egyes részében oly módon, hogy a kenyér megtörése Krisztust nem osztja meg. (DH 1641, 1653)

Miután az Úr Jézus teljes mivolta szerint jelen van az Oltáriszentségben, és mert a Megváltót az Istennek kijáró imádás illeti meg, ezért Krisztust az Oltáriszentségben imádással kell fogadnunk. (DH 1643, 1656)

Az átlényegülés közvetlenül kapcsolódik a megtestesülés és a megváltás titkához, amely a katolikus keresztény hitünk döntő ismertető jegye. Benne rejtezik a Fiúisten misztériuma. *Szent Jusztinosz* egyházatyja (Kr. u. 100–165) az Oltáriszentségre, mint a Megváltó Krisztus szentségi megtestesülésére tekint, amely az Úr Jézus testben való küldetésének folytatását valósítja meg szentségi formában. Az átlényegülés és a valóságos jelenlét tagadása végső soron a Fiúisten inkarnációjának és az Egyházban megmutatkozó valóságos jelenlétének egyfajta megkérdőjelezése. Ezért állítható, hogy a katolikus hit e szent titkának a kiforgatása valóban *sátáni*.

„Az Istentől származó lelket erről ismeritek fel: minden lélek, amely vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, Istentől van. S minden lélek, amely nem vallja meg Jézust, nem Istentől való, hanem az antikrisztusé, akiről hallottátok, hogy eljön, és már most a világban is van.” (1Jn 4,2–3)

Fülep Dániel

A szent kereszt felmagasztalásának ünnepe

(szeptember 14.)

Az ünnep a szent keresztfát dicsóítja, üdvösségünk eszközét, amelyre föl emeltette az Úr „mindeneket magához vonzott”. A szenvedés jeléből a dicsőség jele lett, az „Emberfiának jele”, mely majd az utolsó napon feltűnik az égen.

A hagyomány szerint Nagy Konstantin császár édesanyja, Szent Ilona találta meg a Golgotán Jézus keresztjét 326-ban. A keresztre feszítés hegyén a császár bazilikát építtetett, amelyet 335. szeptember 14-én szenteltek fel. Ott őrizték értékes szekrényben és ott tisztelték a szent keresztet.

Ima a fájdalmas Anyához

Üdvözölt légy, Mária,
fájdalommal teljes,
a keresztre feszített Jézus van teveled.
Méltó, hogy együtt szenvedjünk veled
az asszonyok közül,
és méltó, hogy együtt szenvedjünk
a te méhednek gyümölcseivel, Jézussal.
Asszonyunk, Szűz Mária,
a keresztre feszített Jézus Anyja,
érdemelj ki könnyeket nekünk,
Fiad megfeszítőinek,
most és halálunk óráján!
Amen.

Berthe Petit

Mária- kegyhelyek

Csicsó

A Tolna megyei Hőgyész és Szakály községek között félúton, a Kapos völgye fölötti szőlőhegy oldalában fekszik egy árnyas ligetben a csicsói kegykápolna. Keletkezése összefügg a környék sváb falvainak 18. Századi betelepítésével, s azzal, hogy az új hazába érkezők magukkal hozták a tipikus német kultusznak tekinthető passauai Mariahilf (Segítő Boldogasszony) kegyképének tiszteletét. Az első kis kápolnáról és remetelakról a legkorábbi említés 1731-ből származik. A mai templomot 1745-ben Hőgyész földesura, Anton Mercy d'Agenteau emeltette a Szentháromság és a Szűzanya tiszteletére, s ebből a kettős titulusból ered a barokk oltár különlegessége: a Mária-kegykép mögött egy nagyobb, a kor népi áhitatában szintén fontos szerepet játszó Szentháromság-kép látható. Az alapítót később a kápolna kriptájában helyezték örök nyugalomra. A hely kiválasztásának legendája szerint egykor a grófi konda túrta ki itt a földből a Szűzanya képét vagy szobrát, s ott, ahol ez történt (a mai kápolna tövében) forrás fakadt. Bár az elbeszélés az alapításnál későbbinek tekinthető, emlékéit máig őrzi a kápolnában elhelyezett kis Mária-szobor és a szentkút.

Az alapítás másik legendája szerint a kegyhely akkor keletkezett, amikor a mai andocsi kápolnát eredeti helyéről, Kalocsáról szállító angyalok félúton itt pihentek meg. Ez a történet egyébként a híres loretoi kegyhely legendájának változata, hiszen az ottani „Mária-házát” is angyalok vitték a Szentföldről Itáliába, s közben ők is megálltak az Adriai-tenger partján, Tersattóban (ma Trsat Fiume/Rijeka mellett Horvátországban). Csicsót mindenesetre e legenda alapján ejtették útba a kalocsai zarándokok Andocs felé tartva, és az andocsiak is ezért keresték fel.

Csicsó a 18. Század második felére a környék sváb és magyar falvainak kedvelt búcsújáráshelye lett. Igaz a két népcsoport búcsús szokásaiban jelentős különbségeket fedezhetünk fel: míg a németek a kegykápolnának, addig a magyarok inkább a szentkútnak tulajdonítottak csodatévő erőt, míg a németek

az „ő Mariahilf-képükhöz” Mária nevenapján, addig a magyarok az oltárkép okán Szentháromság vasárnapján zarándokoltak ide. Csicsóra máig ez a két ünnep vonzza a vidék katolikusait, sajnos – a kitelepítések miatt, no meg a hely nehéz megközelíthetősége miatt is – fogyatkozó számban. Pedig a vadgesztenyefákkal és hársakkal övezett kis kápolna érdemes lenne arra, hogy ismét Tolna megye hitéletének egyik központja legyen.

Gárdonyi Máté

Valtorta Mária imája

Ó, Uram, ezerszer ezer életet szeretnék,
hogy mint áldozati csokrot felajánlhassam Neked,
Szent Atyám, a világ javára.

Te látod, Atyám, hogy e kiáltás tömjénfüstként száll fel
lelkem mélyéről és mint nyíl ér trónod zsámolyához, Istenem.

Ó, Uram, ne tekintsd szolgálód semmiségét,
csak vágyát, hogy szeretni kíván Téged!

Segítsd nagylelkűségét a szenvedésben,

hogy jó mag lehessen az érzéketlenné vált szívekben.

Sokasítsd meg szívdobbanásaimat és adj minden dobbanás mellé
szenedést, és a szenvedéssel együtt erőt is a szenvedéshez!

Atyám, Tőled kérem ezt az erőt,
amit egyedül Te adhatsz meg nekünk,
nyomorúságos teremtményeknek.

És a pillanatokban rejlő áldozatokhoz, ó Atyám,
add nekem a lelkek sokaságát, hogy felajánlhassam őket Neked.
Erősítsd őket és engem is a világosságban, a Te világosságodban!

Amikor időnk majd betelik, nyisd meg számunkra, ó Istenem,
királyságod és Szíved ajtaját,
hogy örökre Benned gyönyörködhessünk,
mindenható, örök, háromságos Istenünk!

Valtorta Mária (1961–1997), olasz misztikus

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Ajándékom az Egyház számára

„Töltsd el az év utolsó óráit Szeplőtelen Szívemben imádkozva. Az irgalom és a kegyelem egy éve zárul le: az 1975-os szentévé.

Krisztus helytartójának meghívását sok fiam fogadta el, és eljöttek a világ minden részéről, hogy részesüljenek a nagy megbocsátásban. Más fiaim a legnagyobb közömbösségben töltötték ezt az évet, és csak földi érdekeikbe merültek bele.

Igen sokan meg sem hallották ezt a meghívást, sőt tudatosan elzárták lelküket Fiam, Jézus nagy irgalmassága elől. Voltak köztük sajnós papok is.

Ez a jele annak az igazságnak, amelyet már többször éreztettem szívedben.

Érdekesen elemzi a Szűzanya a 42 évvel ezelőtti szentév tapasztalatait. Az a gyanúm, hogy ma sem lenne nagy eltérés ehhez képest. Az Egyházhhoz tartozó emberek közül sokan figyelembe vesznek egy ilyen felhívást, de sokan folytatják evilági életüket, vagy akár tudatosan elzárják lelküket a kegyelem áradása elől. És nem csak a hívek, hanem a papok is hasonlóan oszlanak meg.

Az igazi nagy kérdés, hogy én melyik csoportba tartozom, illetve mennyit teszek azért, hogy a pozitív csoportba tartozzak és abba is maradjak.

A sátán egyre nyíltabban készíti cselszövéseit Egyházamban. Már sok papfiam szegődött hozzá. Kijátssza őket a marxizmus hamis csodájával, amelyet mindenkinek felajánl: a szegények iránti kizárólagos érdeklődéssel, csupán az igazságosabb emberi társadalom felépítésére irányuló kereszténységgel, egy evangéliumibb Egyházzal, amely emiatt nem szorul hierarchikus intézményekre.

A papokat igen komolyan kísérti a sátán. A felszabadítási teológiai irányzat, mely evilágban keresi a társadalmi igazságosság megvalósulását, a marxizmus

hamis tanaira épít. Így jöhet létre, hogy kialakul az ebbe sodródó papoknál az, hogy kizárólag a szegényekre fókuszálnak, igazságosabb társadalomért küzdenek, és e mellett nem tartják olyan fontosnak az Egyház hierarchiájának érvényesülését. Ennek az irányzatnak „melegágya” Dél-Amerikában található.

Egyházamban ez a tényleges szakadás, sok papfiam valóságos hittagadása fokozódni fog, sőt heves, nyílt lázadássá válik.

Emiatt fejeztem be, szeretett fiam, ebben az évben már Művem. Miként már előre megmondtam neked egy évvel ezelőtt, Mozgalmam mindenhol elterjedt, és csodálatos tavaszban virágzott ki az egész Egyházban. Művem elterjedt az egész világon és papjaim serege már készen áll.

Anyai tevékenységemet még folytatom, amely minden nappal láthatóbbá és erősebbé válik Szeplőtelen Szívem diadalának érdekében.

Szomorúan olvassa az ember, hogy a sátán ténykedésének következtében Egyházunkban tényleges szakadás jön valamikor létre, mely a papok hittagadása révén alakul ki, mely nyílt lázadássá is válik.

A Szűzanya erre való tekintettel is igyekezett 1973 nyarától 1975 év végéig felépíteni a Máriás Papi Mozgalmat, hogy ellensúlyozza ezt a várható szakadást. Biztat minket, hogy ő anyai gondoskodásával kíséri tevékenységünket. Ebben bízva ne hagyjuk abba imádságainkat, és önfelajánlásunk rendszeres megismétlését! Tartsunk ki, hogy menthessünk lelkeket a Szűzanya segítségével – akármi is alakul körülöttünk Egyházunkban!

Töltsd tehát ez év utolsó óráit imádságban. Egyesítsd imádat valamennyi szeretett fiam imájával. A világ minden részén megérzik ebben az órában hívásomat, jöjjenek velem imádkozni, hogy mindnyájukat Szeplőtelen Szívemre szorítsam.

Ami reátok vár, szeretett fiaim, az már csak a ti teljes áldozatotok a világ megmentése és a föld megtisztulása érdekében. Nagyon értékes az az idő, amelyet az Atya még rendelkezésekre bocsát, ne fecséreljétek el. Töltsetek minden pillanatot velem, az én Szívemben.

Ne a jövőbe nézzetek, éljétek csak abban a jelenben, amelyet az Édesanya készít számotokra.

Törekedjünk az idő múlásával minél több időt szánni az imádságra, az áldozataink, szenvedéseink tudatos vállalásával és felajánlásával együtt, amivel rész tudunk venni a világ megmentésében és a föld megtisztításában.

A r ó z s a f ü z é r

Nyiljatok meg a mély imára!

Drága gyermekek! Ma szeretnék köszönetet mondani kintartásotokért és meghívni benneteket arra, hogy nyiljatok meg a mély imára. Gyermekeim, az imádság a hit szíve és az örök életbe vetett remény. Ezért imádkozzatok szívvel mindaddig, míg szívetek nem énekel hálával a Teremtő Istennek, aki életet adott nektek. Gyermekeim, veletek vagyok, és édesanyjai béke-áldásomat hozom nektek. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra. (2017. június 25.)

Jó emlékezni a Szűzanya szavaira, amikor így szól hozzánk: „... gyermekeim, mindnyájatokat arra hívlak, hogy szívetek mélyéből nyiljatok meg erre a nagy kegyelemre, amelyet Isten itteni jelenlétem által ad... Évek óta hívlak és buzdítalak benneteket a mély lelki életre és az egyszerűsége.” Ezek az égi Édesanya szavai, amely szeretetről és mellettünk való kintartásáról beszél.

Az életünkben minden kegyelem. Kegyelem a Szűzanya évek óta tartó jelenléte és jelenése Medugorjében. Kegyelem és ajándék, ha tudunk imádkozni. Az első és legnagyobb alapigazság az imával kapcsolatban az a felismerés, hogy nem tudunk imádkozni. Az apostolok is kérték Jézust: „Uram taníts minket imádkozni” (Lk 11, 1).

Ha elmarad a gyakorlati ima, nagy lesz az imádság utáni éhség. Az emberi szívnek Istenre van szüksége, mert csálthatatlanul tudja, ki az ő Teremtője?! Ha szívünk nem fordul Istenhez, akkor talál majd más hamis bálványokat és isteneket, amelyek nem hozhatnak békét számára.

Nem szavakkal való imára vagy Istennek kimondott üres szavakra, hanem mély imára hív bennünket a Szűzanya. Istennek nem a szavainkra, hanem a szívünkre van szüksége. Ahogyan Szent Ágoston mondja: „Az ember azért imádkozik, hogy átalakuljon és nem azért, hogy Istent informálja.” A mély ima vagy a kontempláció a keresztény ima útja az Istenről és az emberről való igazság megtapasztalásához, amennyire ez lehetséges az ember számára. Isten elküldte szeretet üzenetét az embernek, ő pedig értelemmel fogadja. A mai ember elfelejtkezett Istenről, az üzenet feladójáról. A mély ima lelki útján felfedezzük azt, amit Isten ajándékozott nekünk. Van személynevünk és családi vezetéknevünk. De, a mi igazi vezetéknevünk az, hogy Istenéi vagyunk. Isten

A ráhagyatkozást amennyiben komolyan vesszük, akkor nem a jövőt kell méricskélteni és annak megfelelően tervezgetni, hanem a Szűzanyára figyelni. Ő nagy örömmel és szeretettel készít mindannyiunknak „feladatot”, mellyel segíthetünk a lelkek mentésében, de ezt nekünk igyekezni kell meghallani, és valóban csak az adott napra „megkapott” feladatunkat ellátni. Minden napnak megvan a maga baja és a maga kegyelem lehívó lehetősége. Ezt kell igyekeznünk meglátnunk és szeretettel megcselekednünk.

Ne zavarjon meg és ne bátortalanítson el benneteket az a rossz, amely folyton növekszik és szinte mindent elborít. Én magam gyűjtöm össze mindezt a jót, ami csak e világ minden részén található, és Szívemre téve ajánlom fel Isten igazságosságának.

Kezdjétek velem az új esztendő, szeretett fiaim. Fonalak vagytok kezemben, Édesanyátok szeretetének terve, az Egyháznak nyújtott ajándékom, hogy megvigasztalódjék szenvedésében és látszólagos halálában, amely még csodálatos megújulása előtt reá vár Szeplőtelen Szívem diadalával együtt a világban.” (1975.12.31., az év utolsó éjszakája)

Nagy ajándék, hogy a Szűzanya szeretetének tervében benne lehetünk, hogy fonalak, eszközök lehetünk a kezében. Tudom, hogy a ma emberének különösen nehéz önmaga elképzeléseiről lemondani a Szűzanya miatt, de amikor ilyen helyzet előtt állunk, hogy az Egyház csodálatos megújulása és a Szűzanya Szeplőtelen Szívének diadala előtt Egyházunknak látszólag meg kell halnia, akkor nem pazarolhatjuk el az időket, figyelmünket egyszerű világi dolgokra. Természetesen a napi kötelességeinket el kell látnunk, de utána azt kell keresnünk, hogy mennyi időt és figyelmet tudok szentelni a lelkek mentésére, hogy minél hamarabb bekövetkezhessen a Szeplőtelen Szív diadala.

Kérjük rendszeresen a Szűzanya és a szent angyalok segítségét, hogy valóban Jézusnak kedves életet élhessünk, mely alapján komolyan remélhetjük, hogy az örök boldogságban lehet majd részünk.

Jánosy Gábor

(Gobbi atyán keresztül kapott üzenet alapján.)

életéből származunk és az Isten életébe térünk vissza. Spanyolországi látogatása alkalmával XVI. Benedek pápa a következőket mondta: „Minden ember Isten temploma.” Ez benső tapasztalat.

Nem csak az a kegyelem, hogy értelemmel felfogjuk, hanem, hogy bensőleg megtapasztaljuk azt, hogy Isten gyermeke és Isten temploma vagyunk. Isten ezt az ismeretet azoknak adja, akik komolyan és kitartóan kérik. A Szűzanya ebben az üzenetében megköszöni kitartásunkat. Jézus azt mondta: Kérjétek és kaptok, ez pedig azt jelenti: szüntelenül, kitartóan imádkozzatok. Ezért fontos elhatározni, hogy egy órát adsz önmagadnak és Istennek a találkozásra, hogy erőt kapj a sikeres és megtervezett élethez.

Imádság

Szűz Mária, Te, aki a remény és a hit anyja voltál és vagy, az élet legnehezebb perceiben könyörögd ki számunkra az Isten útján való állhatatosság kegyelmét. Ó Mária, Te boldog vagy, mert hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neked. Te pedig megjegyezted mindezeket a dolgokat és elgondolkodtál rajtuk (vö. Lk 2, 19), könyörögd ki számunkra azt a kegyelmet, hogy imánk szüntelen ajkunkon és szívünkben legyen úgy, ahogyan a levegő szünet nélkül kering testünkben. Ó Mária, Te mélyen ismerted Istent, mert kegyelemmel teljes vagy és teljesen Isten felé fordultál, ezért hozod nekünk Istent és vezetsz bennünket Istenhez. Szeretnénk kezünket a te kezébe helyezni, szívünket a te szeplőtelen szívedbe, hogy tudjunk növekedni a hit, a remény és a szeretet útján. Ámen.

M.M. (fordította: Sarnyai Andrea)